DEN danske STJERNE

September 1971 · 120. Årgang · Nummer 9

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE STERLING W. SILL
assistent til De Tolvs Råd

I Charles Dickens[1] storslåede bog, „To byer", taler han om Den franske Revolution. som var for omkring 200 år siden, som om han beskrev vor egen tid. Idet han opstiller grundlaget for historien, siger han:

„Det var den bedste af alle tider, det var den værste af alle tider, det var visdommens tidsalder, det var dårskabens tidsalder, det var troens æra, det var vantroens æra, det var lysets tid, det var mørkets tid, det var håbets forår, det var fortvivlelsens vinter, vi havde alt at se frem til, vi havde intet at se frem til, vi var alle på vej direkte til Himmelen, vi var alle på vej til det stik modsatte sted ..."

I vor modsætningernes verden, bliver risici jævnlig større, i takt med at goderne øges, og det synes, som om besværligheder er en del af den pris, vi må betale for vore velsignelser. De tolv måneder, som ligger umiddelbart foran os, vil sandsynligvis blive den mest storslåede periode verden hidtil har set. I det kommende år vil der blive født flere børn end i nogen anden periode af tilsvarende længde. Der vil blive gjort flere nye opfindelser end nogen sinde før. Vi vil lære mere nyt og opnå flere materielle goder. I løbet af de næste tolv måneder vil flere mennesker gå på universitet og gymnasium, og flere mennesker vil slutte sig til Kristi Kirke end i noget andet år. På den anden side vil der sandsynligvis være flere mennesker, der dør, end nogensinde før. Vi vil sikkert få flere forbrydelser, bruge flere stoffer, drikke mere spiritus, hengive os til flere synder, fostre mere selvødelæggende vold, og sende et større antal mennesker til helvede end nogensinde tidligere.

Hver enkelt af os bør holde sig til vor arv. Det hele ligger i at kende vor arv og vedvarende genbekræfte den i vort liv. Og vi bør sandelig ikke hævde at være Guds børn og så gå omkring i verden og opføre os, som var vi forældreløse eller svæklinge eller krystere eller syndere. Ved en overflod af gode gerninger kan vi gøre dette år til det dejligste for os selv og skabe den allerbedste af alle tider for verden. Vi kan hjælpe med at indvarsle gudstroens tidsalder, lysets tidsalder, fornuftens tidsalder, retfærdighedens tidsalder så vel som hjælpe med at tilvejebringe et fredens årtusind på jorden og god vilje mod menneskene. (Se Lukas 2:14)

1) Charles Dickens, engelsk romenforfatter, 1812—1870.

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

September 1971
120. Årgang · Nummer 9

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

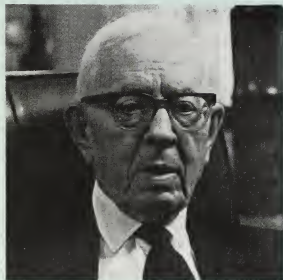
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

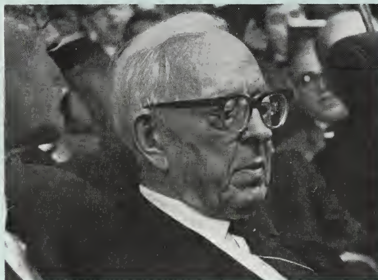
Koordinator: Bernd J. Larsen

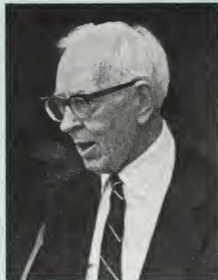
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Den vigtigste viden

AF PRÆSIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH,
præsident for
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Enhver bør lære noget nyt hver dag. I har alle forskersind og søger sandhed på mange områder. Jeg håber alvorligt, at jeres intense eftersøgning foregår på det åndelige område; fordi det er der, vi kan vinde frelse og gøre det fremskridt, der fører til evigt liv i vor Faders Rige.

Den vigtigste kundskab i verden er kundskab om Evangeliet, kundskab om Gud og Hans love, om det, som menneskene må gøre for at udvirke deres frelse med frygt og bæven for Herren. (Se Morm. 9:27 og Filip. 2:12). Een af vore åbenbaringer fortæller os, at hvis vi skal herliggøres i Kristus, som Han herliggjordes i Faderen, må vi forstå og vide, både hvordan vi skal tilbede og hvad vi tilbeder. (Se L. og P. 93:19–20)

Jeg ønsker at minde jer om Guds natur og hvilket væsen Han er, så I kan tilbede Ham i ånd cg sandhed (se Joh. 23:24) og derved opnå alle Hans Evangeliums velsignelser.

Vi ved, at Gud kun kendes gennem åbenbaring, at Han fremstår gennem åbenbaring eller for evigt forbliver ukendt. Vi må henvende os til Skrifterne – ikke til videnskabsmændene eller filosofferne – hvis vi vil lære sandheden om Guddommen. Faktisk siger Johannes' storslåede profeti om Evangeliets gengivelse ved en engel, der skulle flyve midt oppe under Himmelen (se Åb. 14:6),

at det skulle ske, så at menneskene kunne komme til kundskab om den sande Gud og lære: „Frygt Gud og giv ham ære . . . Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.“ (Åb. 14:7)
Med andre ord skulle menneskene begynde ved begyndelsen endnu engang, nemlig ved Evangeliets gengivelse i denne uddeling, og kaldes til at tilbede deres Skaber fremfor de falske gudsbegreber, der præger verden.
I hver eneste tidsalder er Herrens profeter blevet kaldede til at kæmpe mod den falske tilbedelse og kundgøre sandheden om Gud. I det gamle Israel var der mennesker der tilbad billeder og hedenske afguder, og Esajas spurgte: „Med hvem vil I ligne Gud, hvad stiller I op som hans lige?“
„Ved du, hørte du ikke, at Herren er en evig Gud, den vide jord har han skabt? Han trættes ikke, hans indsigt udgrundes ikke;“ (Esj. 40:18, 28)
En stor del af verden i dag har ikke denne kundskab om Gud, og endog i de sidste dages Israel er der folk, der ikke har en fuldkommen forståelse af dette herlige væsen, vor evige Fader. Til dem, som ikke har denne kundskab, kunne vi passende sige: „Hvorfor indskrænker du Guds herlighed? Eller hvorfor vil I formode, at Han er mindre, end Han er? Ved du ikke, har du ikke hørt, at den evige Gud, Herren, Skaberen af jordens ender, er evig og uden ende, at Han har al magt, al kraft og alt herredømme, at Han kender alt og at alt er nærværende for Hans ansigt?“
I afsnit 20 i Lære og Pagter, det afsnit, som ledte profeten Joseph Smith i organiseringen af Kirken i denne uddeling, har vi en oversigt over nogle åbenbarede, grundlæggende frelseslærdomme. Med hensyn til Guddommen siger åbenbaringen: „. . . der findes en Gud i himlen, som er uendelig og evig, den samme uforanderlige Gud fra evighed til evighed, som skabte himlen og jorden og alt, hvad der findes i dem.“ (Lære og Pagter 20:17)
Og i afsnit 93 (versene 12 og 13) lærer vi, at Kristus i sin dødelige tilstand ikke modtog af Faderens fylde, men fik nåde for nåde, indtil Han efter opstandelsen modtog al magt i Himlen og på jorden. Derefter siger denne åbenbaring, at Kristus, ligesom Faderen før Ham, „. . . modtog en fylde af sandheden, ja af al sandhed.“ (L. og P. 93:26) Åbenbaringen forkyndte også den lærdom, at alle mennesker, der holder budene, vil modtage sandhed og lys, til de herliggøres i sandhed og kender alle ting.
Gud er vor Fader; Han er det væsen, i hvis billede mennesket er skabt. Han har et legeme af kød og ben så følbart som menneskets (L. og P. 130:22), og Han er den bogstavelige og personlige Fader til alle menneskers ånder. Han er almægtig og alvidende; Han besidder al magt og al visdom; og Hans fuldkommenhed består i besiddelsen af al kundskab, al tro og magt, al retfærdighed, al magt til at dømme, al nåde, al sandhed og fylden af alle guddommelige egenskaber. Dette underviste Joseph Smith om i forelæsninger om Troen (Syv forelæsninger, som Joseph Smith holdt for Profeternes Skole (Indeholdt i Lære og Pagter indtil 1921). Profeten lærte også, at hvis vi vil have den fuldkomne tro, hvorved vi kan erhverve evigt liv, må vi tro på Gud som indehaveren af fylden af disse karaktertræk og egenskaber. Jeg siger videre, at Han er et uendeligt og evigt væsen, og som uforanderligt væsen besidder Han disse fuldkommengjorte kræfter og egenskaber fra evindelighed til evindelighed, hvilket vil sige fra evighed til evighed.
Jeg er taknemmelig for, at kundskaben om Gud og Hans love er blevet gengivet i vore dage, og at vi, som er medlemmer af Kirken, ved, at Han er et personligt væsen og ikke, som visse sekteriske har hævdet, en hob af love, der svæver som en tåge i himmelrummet.“ Jeg er taknemmlig for, at vi ved, at Han er vor himmelske Fader, vore ånders Fader, og at Han har fastsat de love, hvorved vi kan udvikle os og gå fremad, til vi bliver som Han. Og jeg er taknemmelig for, at vi ved, at Han er et uendeligt og evigt væsen, som kender alle ting og besidder al magt og hvis fremskridt ikke består i at vinde mere kundskab og magt eller i yderligere at fuldkommengøre sine guddommelige egenskaber, men i at øge og mangfoldiggøre sine Riger. Dette er også hvad profeten lærte, og jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af det. ○

Uddannelsen og Kirken

AF M. DALLAS BURNETT

Som en gylden tråd, der løber gennem et stykke gobelin, er den ydre uddannelse vævet ind i det stykke stof, der er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilket har været tilfældet næsten lige fra Kirken blev organiseret i 1830.

Kirkens første skole blev oprettet i Kirtland i 1833 — Profeternes Skole. Øvrigheden i Illinois gav, i 1840, Nauvoo skriftlig tilladelse til at åbne et universitet i byen. University of Deseret åbnedes i den øde Salt Lake Dal i 1850, kun tre år efter at de hellige var ankommet. Dette er blot tre eksempler på skoler, som Kirken skabte i sit første kvarte århundrede.

Kirkens uddannelsessystem af idag står på tærskelen til at nå ud til Sidste Dages Hellige i praktisk talt enhver del af verden. Endskønt religiøs uddannelse vil være i forreste linie under systemets verdensomspændende fremstød, er der meget reelle muligheder for, at Kirken tillige vil udvikle mulighederne for verdslig uddannelse rundt omkring i verden.

Religiøs uddannelse tager for De Sidste Dages Hellige form af seminarer (grundlæggende og videregående) og institutioner (læreanstalter). Kirkens verdslige uddannelsesprogram omfatter grundskoler, eksamensskoler, en handelsskole, en ungdomsskole, et fireårigt gymnasium og et universitet. Religiøs undervisning findes også på læseplanen i hver af disse skoler.

De sidste to tiår har bragt en enorm vækst i antallet af studerende og i livsgoder, men Kirkens moderne stilling til uddannelse udkrystalliseredes sandsynligvis for mindre end et år siden med genindsættelsen af en uddannelseskommisær i Kirken. Dette administrative skridt centraliserede samtlige Kirkens uddannelsesmæssige bestræbelser og har allerede givet større skarphed i og bedre ledelse af de forskellige programmer.

Neal A. Maxwell virker i embedet som Kirkens uddannelseskommisær. Han assisteres af tre medkommisærer: Joe J. Christensen, seminarer og institutioner, Kenneth H. Beesley, læreanstalter og skoler, Dee F. Anderson, økonomi og forretning.

Når man vil prøve at forstå den filosofi, der udvikles i Kirkens uddannelsessystem, kan det være en hjælp at betragte programmets omfang og ydre dimensioner. I dette skoleår (1970—71) driver Kirken otteoghalvtreds grund- og mellem-skoler og syv gymnasieskoler i Mexico, Chile, New Zealand, Tonga, Tahiti, Vestsamoa, Fiji og Amerikansk Samoa.

I disse skoler blev indskrevet 13.220 elever. Det beregnede antal indskrevne næste år er over 17.000, idet der er oprettet to nye skoler i Peru og Bolivia.

På den højere uddannelses område, har Kirken fire institutioner: Brigham Young University i Provo, Utah med 25.000 studenter, Church College of Hawaii ved Laie med 1300 studerende, Rich College (en ungdomsskole) ved Rexburg, Idaho med 5100 studerende og LDS Business College i Salt Lake City med henved 800 studerende.

Kirkeuddannelsens største pres, i det mindste talmæssigt, kommer fra seminar- og institutionsprogrammerne, hvor der er indskrevet 176.000 studerende. For kun ti år siden, i årene 1960—61, var der 67.671 studerende.

Der synes at være tre ting, der hovedsageligt beskæftiger Kirken, med hensyn til at skaffe uddannelsesmuligheder for dens medlemmer. Uden at rækkefølgen skal antyde noget om vigtigheden, er eet af disse anliggender at tilvejebringe en passende grundskoleudannelse for hvert eneste barn i Kirken. Kommisær Maxwell siger, at det, at kunne læse og skrive, er et evangelisk behov, og at uden en grundlæggende uddannelse, er et menneske handicappet i sin udvikling i Evangeliet.

Heldigvis bor de fleste af Kirkens medlemmer i områder, hvor de offentlige skoler forsyner dem med en grundlæggende uddannelse. Imidlertid er det således, at hvor der bor særlig mange Sidste Dages Hellige i områder med utidssvarende offentlige skoler, eller hvor særlige forhold gør det vanskeligt for visse unge at få passende uddannelse, er Kirken rede til at overveje oprettelsen af grundskoler og i visse tilfælde gymnasieskoler.

Et andet vigtigt anliggende er uddannelse af unge Sidste Dages Hellige udover gymnasieskolestadiet. Kirken har gjort en stor indsats på dette område især med udviklingen af Brigham Young University til eet af verdens største universiteter. Samtidig har man måttet indse, at der ikke findes nogen mulig måde, hvorpå man kan skaffe universitetsuddannelse til hvert eneste medlem af Kirken.

„Over 200.000 af Kirkens medlemmer studerer ved gymnasier og universiteter rundt omkring i verden i øjeblikket, og de eksisterende muligheder giver kun plads for 32.000 studerende," ifølge kommisær Maxwell. Han tilføjer, at denne aldersgruppe i Kirken stadig bliver større og større.

„Kirken kan ikke bygge et selvejende

Skoler i Kirken

1. Church College of Hawaii
2. Tahiti
3. American Samoa
4. Western Samoa Church School System
5. Tongan Church School System
6. Fiji
7. Church College of New Zealand
8. Church Schools in Chile
9. Church Schools in Mexico
10. BYU, Ricks, LDS business College.

gymnasium eller universitet i hvert eneste område, hvor der er medlemmer i Kirken. Det er simpelthen umuligt. Det er een af grundene til, at Det Første Præsidentskab i Januar 1970 tilskyndede os til at gå frem så hurtigt og så rationelt som muligt med udviklingen af seminar og institutionsprogrammet. Dette vil skaffe religiøs uddannelse og støtte vore unge, der går på ungdoms og gymnasieskoler rundt omkring i verden."

Dette fører os frem til det tredie vigtige anliggende: regelret religiøs uddannelse. Politikken her er, som angivet af Kirkens generalautoriteter, at udvide seminar og institutionsprogrammerne, så at de „overalt, hvor det kan lade sig gøre, tilpasses Kirkens medlemmer for at yde støtte til vore hjem, vore missioner og vore stave."

Uden at undervurdere den vækst og spænding, der findes på andre uddannelsesområder, er seminarerne og institutionerne den største indsats, der kan gøres for at influere på Kirkens medlemmers liv over hele verden.

I Midwest og New England i Amerikas Forenede Stater, har der været gjort forsøg med seminarisk hjemmestudielektier; og disse forsøg er forløbet så heldigt, at lignende programmer vil blive bragt til udførelse i Storbritanien og Europa, Latinamerika, og Det fjerne Østen. Dette antyder, at unge Sidste Dages Hellige i gymnasiealderen over hele verden lidt efter lidt vil få adgang til regelmæssig religiøs undervisning på søgnedage.

Hjemmestudieprogrammet giver lektiemateriale til den enkelte, et ugentligt møde med en instruktør, som kaldes fra wardet eller grenen og et månedligt møde på distrikts- stavs- eller regionalbasis. Sidstnævnte møde, der ledes af en fuldtidstilsynsførende, som ansættes af seminarorganisationen, er beregnet på at motivere de unge og give dem kontakt med andre seminarelever. Endvidere gives der hjælp og vejledning til wards- og grens-lærerne, der er ulønnede.

Når en Sidste Dages Hellig bliver opmærksom på spørgsmålet om videreudannelse, kommer han til at stå over for et vanskeligt valg. Det, han først og fremmest må interessere sig for, er, hvilken type undervisning, der passer bedst til hans interesser og behov. Kirkens ledere, herunder også de, der har med uddannelse at gøre, opmuntrer både forældre og unge til at forstå, at gymnasie- eller universitetsundervisning ikke nødvendigvis er den bedste eller eneste måde at forberede sig til livet på.

Men for den unge voksne, der står foran sin gymnasietid, bliver spørgsmålet „Hvor?" såvel som „Hvordan?" udslaggivende. Kirken tilråder, uden at inistere på det, at de to første år på højere læreanstalter, hvor det er muligt, tilbringes på uddannelsessteder i nærheden af hjemmet. Som tidligere antydet, har Kirkens ungdomsskoler og universiteter ikke plads til alle dem, der ønsker at deltage i undervisningen. Det er derfor, at Kirken gør en stor indsats for at starte institutionsprogrammer overalt, hvor der samlet bor flere Sidste Dages Hellige gymnasiaster og studerende.

Som kommisær Maxwell ser på dette særlige problem, „Var Frelserens bøn ikke, at de skulle tages ud af verden, men at de skulle holdes fra det onde. (Se Joh. 17:15) Evangeliets håb er at hjælpe mennesker til at hamle op med verden, og det kan være, at en verdslig uddannelse ude i verden sammen med indflydelsen fra et stærkt institutionsprogram for nogle studerende vil være en sund måde at forberede sig til at hamle op med verden på."

„Kirkens samlede uddannelsesprogram," påpeger han, „vil blive udvidet i overensstemmelse med de vedtagne retningslinier, så at det kan svare til Kirkens medlemmers virkelige behov." Han sætter stor lid til en kerne af grundlæggende lærdomme og mere fasthed over begreberne, men samtidig må programmet internationalise-

res, så det svarer til alverdens kulturelle behov.

Faktisk ser kommisær Maxwell den kirkelige uddannelse som et af de mest betydningsfulde redskaber til at udvikle og undervise lokale kirkeledere overalt i verden. „Vi har brug for tidligt at kunne identificere kirkeledere og derpå åbne veje, der kan sikre dem en højere uddannelse, hvad enten det er i deres eget land eller ved et af Kirkens gymnasier eller universiteter. Blandt de mål kommisær Maxwell og hans arbejdsfæller har udset for uddannelsessystemet, er, at man i højere grad kunne foretage forflyttelser inden for lærerstaben. „Det ville medføre store fordele for vore studerende, hvis en højt kvalificeret og inspireret lærer eller lærerinde, som arbejdede med eet program i een del af verden, for en given periode kunne overflyttes til et andet sted og et andet program, for at opbygge og styrke de studerende der," tilføjer kommisær Maxwell.

I beskrivelsen af systemet og gennemgangen af Kirkens uddannelsesfilosofi lades historien om maoridrengen, der får held med sig i livet, hovedsageligt fordi Kirkens skole i New Zealand gav ham mulighed for at finde sin rette hylde nogle få år senere, end de offentlige skoler tillader det, ufortalt. Der findes i det ovenanførte intet, der kan give en forestilling om, *hvor* meget det i virkeligheden betyder for en ung mexicaner at kunne læse, efter at have gået i een af Kirkens skoler.

Skolesystemets statistik afslører ikke, at en, i Arizona boende, indianerfamilies liv ændredes drastisk, fordi en seminarlærer fra ungdomsskolen fandt frem til en dreng, der ikke var medlem. Og der er heller intet, der angiver, det antal gange gymnasieelevers vaklende tro er blevet bakket op af en forstående institutionsvejleder.

Den slags ting er det, der dybest set er det væsentlige ved Kirkens uddannelsesprogram- bedre liv og stærkere vidnesbyrd. ○

Dr. Peterson, som har fået orlov fra Brigham Young University, hvor han er hjælpeprofessor i uddannelspsykologi, tjener nu som undervisningskoordinator i Kirkens Social Service Department. Han virker også som anden rådgiver i Sharon Easts stavspræsidentskab i Provo.

Unge borte fra hjemmet

AF ELWOOD R. PETERSON

Et mål for forældre bør være at forberede deres børn til den dag, da de må ud på egen hånd, bort fra det hejm, som de altid har kendt. Afskeden kan komme, når børnene gifter sig, tager på skole, skal i missionær- eller militærtjeneste eller forlader hjemmet for at søge arbejde.

Hvorvidt et ungt menneske, som har forladt hjemmet, får held med sig eller lider nederlag, står i direkte forbindelse med vedkommendes planlægning, forberedelse og evne til at gennemføre sine hensigter. Forældre bør føle en nidkær ansvarlighed over for dette, og forberedelsen dertil bør strække sig over hele livet, men der plejer også at være en række forskellige ting, som bør læres, før det unge menneske drager afsted.

Børn bør, på et tidligt alderstrin, lære at omgås penge og de bør overdrages et stedse stigende ansvar ikke kun for penge til rekreative formål, men også til indkøb af tøj, betaling af udgifter i forbindelse med skolen og andre fornødenheder. Unge mennesker bør lære at opstille et budget, for hvis overholdelse de selv er ansvarlige. De lærer hurtigt penges værdi, hvis de må klare sig uden ekstra penge, når beholdningen er udtømt, eller hvis de kan disponere over overskuddet, når de bruger mindre end de tildelte summer.

Det vil være af værdi at orientere børn om de udgifter, en husholdning medfører. Såvel drenge som piger vil også nyde godt af erfaring i madlavning, tøjvask og rengøring.

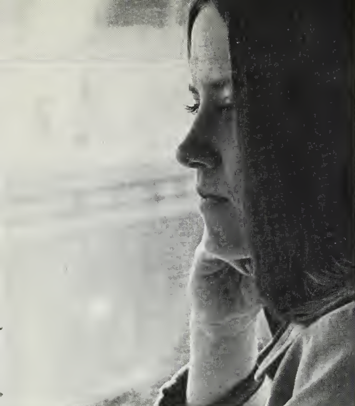
At lære værdien af og glæden ved hæderligt arbejde er af afgørende betydning. En af de vægtigste klager, som arbejdsgivere har at fremføre over unge mennesker, der begiver sig ud på arbejdsmarkedet, er, at de simpelt hen ikke ved, hvordan de skal arbejde. Men selv om det er betydningsfuldt, at et ungt menneske har en vis erfaring i at arbejde, er det samtidig vigtigt for vedkommende at have lært at holde ud under alle arbejdsforhold og samvittighedsfuldt gøre sin bedste indsats. Andre vigtige egenskaber at tilegne sig er præcision, velsoignerthed og respekt for overordnede.

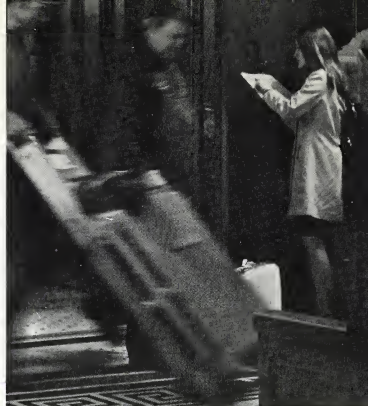
Når unge mennesker først er kommet ud at stå på egne ben, må de selv træffe deres afgørelse angående Kirkens standarder. Hvis de endnu i hjemmet har lært af egen drift at komme i Kirken, at vælge gode kammerater og at holde fast ved Kirkens standarder, vil de efter al sandsynlighed vedblive dermed, hvor de end tager hen. De har også brug for at kunne bede på eget initiativ.

Det er sædvanligvis vanskeligt for forældre, når deres børn forlader hjemmet. Når emnet kommer på tale, er det vigtigt, at forældrene er parate til at tale det ordentligt igennem og udførligt drøfte, hvad et sådant skridt kan føre med sig. Forældrene og de unge bør lytte til hinanden og betragte pro et contra fra begge synsvinkler. Punkter, hvor man vil være uenige, bør forudses og gennemdrøftes på venskabelig vis. En sådan drøftelse kan blive en meget betydningsfuld oplevelse for familiens medlemmer.

Som regel er det bedst ikke at forsøge at nå en løsning straks. Beslutninger om at prøve bør overvejes endnu en gang, efter at alle konsekvenserne har været gjort til genstand for oprigtig bøn.

Når een gang beslutningen, om at den unge skal forlade hjemmet, er taget, bør forældrene yde så megen opmuntring og støtte som muligt. Der vil være langt større chancer for et heldigt udfald, hvis vedkommende har deres samarbejde og velsignelse. Vedkommende bør selv forudse muligheden af såvel succes som nederlag og bestem-

me sig til, hvorledes der skal reageres over for dem.

Det er ønskeligt, at de unge slår sig ned så tæt ved hjemmet, som det, de søger efter, tillader dem. En bopæl nær ved hjemmet gør det nemmere for forældrene og de unge at opretholde kontakt telefonisk og gennem weekend- og ferie besøg.

Når man overvejer spørgsmålet om den nye bopæls placering, bør man også holde sig for øje, hvilke ansættelsesmuligheder, der tilbydes, og hvor nær det er ved een af Kirkens wards eller grene.

Når man overvejer, hvor man skal bo, bør i overvejelserne inddrages, hvor langt der er til arbejdsstedet, til Kirken, til butikker og til fritidsbekvemmeligheder. Nabolaget og kvarteret som helhed har også betydning. Medlogerende med de samme standarder vil være tiltrængt, såvel som det, at kunne dele udgifterne.

At bo godt er sædvanligvis temmelig dyrt, og der er ekstra udgifter forbundet med at slå sig ned et nyt sted. Eftersom der almindeligvis hengår et stykke tid, fra man forlader hjemmet, får arbejde og modtager den første lønningspose, er det en god regel i forvejen at have penge til i det mindste to måneder.

Et ungt menneske, der har til sinds at forlade hjemmet, bør rådføre sig med sin grenspræsident om dette vigtige spårgsmål. Grenspræsidenten, i den hjemlige gren, vil være i stand til at give vejledning og komme med forslag, der kan være af værdi både med hensyn til at nå en beslutning og til at træffe forberedelser. En grenspræsident, der ved, at et ungt menneske i hans gren står over for at skulle rejse, kan udvirke, at man holder sig i skriftlig kontakt. Breve hjemmefra kan udøve en kraftig indflydelse.

Det vil være klogt af forældre at holde grenspræsidenten i deres hjemlige gren informeret om, hvordan det går deres bortdragne børn. De bør også lære deres søns eller datters nye grenspræsident at kende enten gennem personligt besøg eller ved skriftligt og regelmæssigt at forhøre sig om, hvorledes det går deres fraværende familiemedlem med hensyn til kirkelige aktiviteter.

Desværre har mange unge, der tager bort fra hjemmet for at søge arbejde, ikke forberedt sig rigtigt og de bliver derfor sårbare over for onde indflydelser. Idet de føler sig nedslåede, hvis de ikke har held til at finde tilfredsstillende arbejde eller bopæl, kan de blive udsat for tvivlsomme kammerater og omgivelser.

I erkendelse af de alvorlige problemer, der kan opstå i forbindelse med unges fravær fra hjemmet, har Kirken lavet et program, der kan hjælpe dem med at undgå de potentielle onder. Ansvaret for et ungt menneske, der bor borte fra hjemmet, hviler hos den unge selv, dennes forældre og grenspræsidenten.

Ifølge Kirkens program skal et ungt menneske, der drager hjemmefra, meddele sin grenspræsident sin fremtidige adresse. Grenspræsidenten udfylder så et dertil udarbejdet skema og sender det til Kirkens Social Service Department, som undersøger, hvem den nye grenspræsident er, og kontakter ham. Den nye grenspræsident, der således er varskoet om det unge menneskes ankomst, kan så sørge for at vedkommende føler sig velkommen i den nye gren. Han vil ofte kunne tilbyde hjælp til at finde et passende sted at bo og passende medlogerende og han kan endog hjælpe med værdifulde forslag angående arbejdsmuligheder.

EVANGELIETS OPGÅENDE SOL

AF LORIN F. WHEELWRIGHT

„Nu dagen gryr og mørket flyr."[1] Denne profetiske sang af Parley P. Pratt går i opfyldelse efter som „Zions banner vajer højt" i Den opgående Sols Land. Ved Expo '70 i Osaka i Japan kom een ud af hver ti af de femogtres millioner mennesker, der myldrede rundt på udstillingsområdet, til mormonpavillonen. Her bød missionærerne personligt enhver velkommen og mødte derved hundredtusind af mennesker, der måske har lyst til at vide mere om Jesu Kristi Evangelium.

Det frø, som Heber J. Grant såede i Japan for syv årtier siden, bærer frugt. Kirken har nu over 14.000 medlemmer i et land med 105 millioner mennesker. De besøgende, der kom, fik en dyb følelse af, at Evangeliets friskhed bringer nyt liv til et ældgammelt land. Japanerne er energiske og hengivne. Det forynger eens tro at være vidne til et nyt daggry, hvor Evangeliets lys gennemtrænger Det fjerne Østens skygger.

Erastus Leon Jarvis henledte min opmærksomhed på den skarpe kontrast mellem vore første missionærers skuffelser og vor nuværende succes. Han er syvogfirs år gammel og den eneste overlevende missionær fra den gruppe, der gjorde tjeneste i Japan sammen med Heber J. Grant, som senere blev Kirkens syvende præsident. Han fortalte om de første tre missionærer, der ledsagede præsident Grant til Japan: Louis A. Kelch, Horace A. Ensign og Alma O. Taylor. Han viste mig sine dagbogsoptegnelser fra april 1903. Et forsøg på at leje en mødesal af Kristelig Forening for Unge Mænd i Yokohama blev først mødt med godkendelse, senere med afslag. Da præsident Grant udbad sig en forklaring, modtog man følgende brev, som findes optegnet i Jarvis' dagbog: „Da De henvendte Dem til os, var jeg ikke klar over, at De havde at gøre med den Kirke. Vore embedsmænd afslår ærbødigt at lade Dem anvende salen til det ønskede formål. Men venlig hilsen, U. Sumi."

Missionærerne på den tid fortsatte med at udføre deres arbejde, og det samme har alle deres efterfølgere gjort, og idag er klimaet et andet. Jeg havde det privilegium ved Expo '70 at spille en kort orgelkoncert i den kristne pavillon — en bygning, der støttes af protestanter og katolikker i fællesskab. Jeg indledte med „Kom, kom, Guds Folk,"[2] spillede musik af Bach[3] og andre kendte komponister og sluttede med et udvalg af SDH-sange. Der var ingen, der råbte: „Ud!"

Dr. Wheelwright, som er dekan for fakultetet for skønne kunster og samfærdsel ved Brigham Young University, har været medlem af Søndagsskolens generalhovedbestyrelse siden1956.

Tværtimod samlede folk sig rundt om i venskabelighed og gensidig forståelse. Et ungt par ventede tålmodigt på det rette øjeblik til at række hænderne frem; så sagde de med tårer i øjnene: „Vi er også med." I det øjeblik følte jeg de japanske Helliges glæde og stolthed over deres medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg havde det privilegium at ledsage kejser Hirohitos broder, da han besøgte Mormonpavillonen og så filmen „Menneskets Søgen efter Lykke." Hans rolige opmærksomme optræden gjorde indtryk på mig. Han var dybt interesseret, da han mødte præsident Bernard P. Brockbank og præsident Edward Y. Okazaki, og da broder Shozo Suzuki forklarede meningen med udstillingen. Jeg har siden modtaget en anmodning fra broder Suzuki, som er førsterådgiver i præsidentskabet for Japan Central Mission, om at få otte billeder, der viser ham og de andre sammen med kejserens broder, Mikasanomiya Takahito. Han vil gerne have dem i sine erindringsbøger til sine otte børn. „Dette er en stor ære," skrev han, „som sjældent forundes japanere, og som aldrig nogen i min familie har nydt — at blive fotograferet sammen med Japans kejserlige familie." Kirken er gået meget frem i anseelse, siden man nægtede at lade den leje den sal i 1903.

Mit besøg i Japan udsprang af en invitation fra generalhovedbestyrelsens superintendant David Lawrence McKay til at repræsentere Søndagsskolens generalbestyrelse ved den første regionale konference i Østen. For at få et førstehåndsindtryk af vores Søndagsskole der, besøgte jeg Tredie Ward i Tokyo stav.

Da vi besøgte hver enkelt klasse, var der mange elever, der med åbne bøger studerede Evangeliet. Visuelle hjælpemidler var i brug, især i Juniorsøndagsskolen.

Jeg opdagede senere, at biblioteksprogrammet endnu manglede at blive iværksat i Tokyo stav, men stavs-præsidenten Shuichi Yaganuma fører energisk alle søndagsskoleprogrammer ud i livet, så at alle medlemmer og undersøgere kan lære om Evangeliet. Til regionalkonferencen havde han, sammen med medlemmer af Tokyos stavsråd, af filmen, „Intet højere kald" på een uge lavet en fuldstændig oversættelse og optaget dialogen. Ved mødet spillede de det fuldt synkroniserede bånd sammen med filmen. Denne faste beslutning, om at overvinde vanskelighederne, er karakteristisk for hele deres indsats for at tilføre deres søndagsskole vitalitet.

I Osaka inviterede præsident og søster Okazaki fra Japan Central Mission mig til at lede et studium i marken for lærere og besøge Okamachi Grens søndagsskole. Søndag er ikke nogen kristen helligdag i Japan og den tætte trafik på den højtliggende landevej mellem Kobe og Osaka gjorde, at vi kom for sent. Vi ankom, netop som klasserne begyndte. Ganske uformelt gik vi ind i hvert klasseværelse, og med fotografiapparatet i hånden fangede jeg glimt af japansk undervisning, glimt, der står uudsletteligt i mit sind. Nogle af dem er på disse sider.

Da jeg betragtede søster Mieko Akis livfulde ansigt, følte jeg en betagende udstråling. Jeg kiggede til siden for at se, hvordan de ungdommelige elever tog imod hendes budskab. De var henrykte. Stilfærdigt vendte jeg mit fotografiapparat i retning af dem, og uden nogen snakken eller stillen op kunne jeg på filmen fange det, jeg anser for det bedste søndagsskolebillede, jeg nogen sinde har taget. Udtrykket af fuldstændig opslugthed i disse smukt formede orientalske ansigter fik en af mine kolleger ved Brigham Young University til at sige: „Jeg var blandt de første tropper, der kom til Japan under anden Verdenskrig. Jeg har aldrig set ansigter som disse. Der er i disse øjne et lys, som jeg aldrig så den gang. Det er Evangeliets lys."

Da jeg studerede søster Akis ansigtsudtryk, registrerede jeg både ønsket om at formidle betydningen af det skriftsted, der stod skrevet på tavlen, og glæden over klassens reaktion, da den fangede dets betydning. Disse ansigter fortæller bedre end ord, hvorledes elever og lærere virker på hverandre, når sandhed og effektiv undervisning forener sig for at give lys til menneskeliv.

Der var, i denne gren, en anden bemærkelsesværdig lærer, som oplyste vejen for andre, skønt han var blind. Da vi kiggede ind i en klasse, så jeg broder Kiyoshi Ito give en lektie med sin mappe lukket. Vi mødtes senere til et interview.

På perfekt engelsk sagde han: „Jeg har altid været blind. Jeg har aldrig set noget, undtagen gennem mine ører og fingre. Jeg begyndte at lære at spille klaver, da jeg gik i fjerde klasse. For klaver findes der musik i blindskrift, og derigennem lærte jeg det. Jeg læste blindeskriften med den ene hånd og spillede med den anden, indtil jeg kunne det udenad. Det tog længere tid for mig at lære musik, end det ville tage dig eller andre mennesker."

Han fortalte mig om, hvordan det gik til, at han sluttede sig til Kirken: „Jeg er nu femogtredive år gammel. I 1950 mødte jeg en kvindelig amerikansk missionær i toget. Hun hed Ruth K. Needham, og hendes kammerat var en søster Clark. De fortalte mig, hvor vidunderlige GUF og Søndagsskolen var. Jeg blev døbt i 1951.

Fra 1955 til 1970 var jeg organist i flere grene. I år er jeg blevet afløst og kaldet til at være lærer for Søndagsskolens familiehjemmeaftenskursus."
Jeg spurgte ham om, hvordan han bar sig ad med at forberede sine lektier. Han svarede: „Nuvel, det er et problem. *Du* kan let læse Bibelen og andre skrifter, men det kan jeg ikke. Da jeg blev kaldet til denne stilling, sagde jeg først nej, fordi jeg mente, at det ville være for svært; men jeg bestemte mig til, at jeg ville gøre mit bedste. Jeg forbereder mig ved at lade min kone indtale et bånd. Hun indtaler fra bøgerne. Jeg lytter til båndet hver dag. For eksempel kan min kone indtale næste uges lektie i aften, og jeg vil så begynde at lytte til den i morgen. Min kone læser skriftstederne op for mig, når det er nødvendigt. Hun læser lektierne og jeg lytter og gør notater i blindskrift efter det."
„Kan du lide at undervise?" spurgte jeg.
„Jeg har undervist siden marts. De første måneder kunne jeg ikke lide at undervise, fordi jeg ikke vidste, hvor langt jeg kunne gå uden at kigge i lektieheftet, som andre mennesker, der kan se, gør. Jeg bad min kone om at bede sammen med mig, og jeg har fået hjælp fra Herren; det ved jeg. Nu kan jeg lide at undervise. Jeg er glad for lektierne. De hjælper mig i opdragelsen af mit eget barn."
Gennem disse enkle, ligefremme ord fornemmer man et dybt åndeligt slægtskab mellem broder Ito og hans kone, Yoshi. Jeg spurgte om, hvorledes de mødte hinanden og blev gift. Han fortalte mig så om distriktskonferencerne i Kobe, som var fire gange om året, „der mødtes vi, vi havde det dejligt sammen i GUF og Søndagsskolen." Derpå sagde han: „Du skulle spørge hende selv." Hun talte ikke engelsk, så andre fortalte historien. Efter een af konferencerne blev denne hengivne hustru og moder af ånden bevæget til at skrive til broder Ito og fortælle ham, at hun ønskede at hjælpe ham hele livet. De blev senere gift og beseglet til hinanden i templet. De har en datter, som nu er ti år gammel.
Han sagde, at han havde tjent til livets ophold i ti år ved at spille klaver i en natklub, men at han havde opgivet denne stilling, fordi den tvang ham til at bryde sabbatsbudet. Nu underviser han i engelsk og klaverspil i sit hjem.
På mit spørgsmål om, hvordan han havde lært engelsk, svarede han: „Gennem radioen. Jeg har i tyve år lyttet til et program med engelskundervisning. Det var virkelig mit ønske at lære engelsk. Jeg ville have lært det som barn; men jeg havde ikke råd til at betale lektionerne. Der var ikke andet at gøre end at lytte til radioen." Hans engelske udtale overgik mange andre indfødte japaneres.
Da han blev spurgt, hvordan han lærer at spille vore sange, sagde han: „Jeg lytter".
Broder Ito har, trods sin ydre blindhed, lært at se sandheden og at finde stor glæde, fordi han har lært at lytte - ikke blot til engelsklærere i radioen, ikke blot til den musik, han ønsker at spille, men også til sin kone og til to kvindelige missionærer, der mødte ham i et tog og åbnede en helt ny verden af lys og kærlighed gennem Jesu Kristi Evangelium.
I Japanernes tapre ånd ser vi en opfyldelse af hin erklæring af Parley P. Pratt: „Nu stråler lyset i sin pragt og herlighed fra Herren stor".[1] Der er kommet et nyt lys til Japan. Det er lyset fra Kristi Evangelium, som skinner på lykkelige ansigter og bringer fred og god vilje til mennesker. ○

1) SDH-sange, nr. 269 i den engelske udgave.
2) SDH-sange nr. 8 i den danske udgave.
3) Johann Sebastian Bach — tysk musiker og komponist, 1685—1750.

PROFETEN JOSEPH SMITH taler om:
HVORFOR TAGES SMÅ BØRN UNDERTIDEN FRA OS?

Præsident Smith læste det 14. kapitel af Åbenbaringen og sagde: Advarselsrøsten lyder atter i vor midte, og den viser det menneskelige livs usikkerhed, og i mine ledige stunder har jeg tænkt over problemet og stillet spørgsmålet, hvordan det kan være, at små, uskyldige børn tages bort fra os, især de, der synes at være de mest intelligente og interessante. De stærkeste grunde, som løber mig i hu, er disse: Denne verden er en meget ugudelig verden, og der findes et ordsprog, der siger, at „verden bliver svagere og klogere"; hvis det er tilfældet, bliver verden mere ugudelig og fordærvet. I verdens tidligere tidsaldre havde en retfærdig mand og en Guds mand og intelligent mand større mulighed for at gøre godt, for at blive troet og antaget end idag; men i dag møder en sådan mand stærk modstand og bliver forfulgt af de fleste af jordens indbyggere, og han må gennemgå megen sorg her. Herren tager mange bort, selv i den spæde alder, så de må slippe for menneskers misundelse og den nuværende verdens sorger og ulykker; de var for rene, for yndige til at leve på jorden. Hvis vi derfor betragter sagen i dens rette lys, så har vi grund til at glæde os i stedet for at sørge, da de er udfriet fra det onde, og vi skal snart se dem igen.

Profeten Joseph Smiths Lærdomme
Side 234–35

Mod-stridende Principper

AF QUINN G. MCKAY

Hele sit liv havde George lært, at han skulle sige sandheden, være ærlig. Han havde også lært, at det var forkert at såre nogen af Guds børn. George havde været gift næsten et år, da dette skete. En aften modtog hans kone ham begejstret i døren med et: „Kom ind i stuen, skat, og se den nye lampe, jeg har købt i dag. Du vil bestemt synes om den." Der, på et stativ i dagligstuen, stod en gammel grotesk lampe. Med forventning i stemmen spurgte hun: „Hvad synes du?" Han syntes, at den var hæslig, men han lagde bånd på sig selv, fordi han vidste, at hans kone ville blive skuffet over hans reaktion.

George huskede Robert Louis Stevensons[1] ord: „At sige sandheden er ikke bare at konstatere kendsgerningerne, men at viderebringe et sandt indtryk." I dette tilfælde var George ikke sikker på, hvad han skulle sige. Skulle han sige, at han kunne lide den, og derved undgå at såre sin kone, eller skulle han fortælle hende sandheden?

Det er nemt at afvise et sådant dilema som et „gråt mellemområde" og at gøre, hvad der falder een ind, men dette kan være vildledende og er i virkeligheden ikke til spor hjælp, når det gælder om at anvende Evangeliet i det virkelige liv. En almindelig kilde til denne forvirring er fænomenet „Modstridende principper," som forekommer, når to retfærdige principper stil-

Dr. McKay har et særligt professorat som David L. Tandys professor i amerikansk virksomhedsledelse ved Texas Christian University. Han er også konsulent for forskellige regeringskontorer, private selskaber og uddannelsesinstitutioner i De forenede Stater. Hans stillinger i Kirken har været: biskop, missionær og lærer. Han er for tiden tilsynsførende for Søndagsskolen i Fort Worth stav.

ler sig i vejen for et menneske på en sådan måde, at han, hvis han vil følge det ene, er tvunget til at krænke det andet. Dette er virkeligt vanskelige beslutninger af den slags, som forårsager søvnløshed, skyldfølelse og bekymring. Beslutninger, hvor den ene mulighed for søndagsbeskæftigelse er klart rigtig (gå til nadvermøde) og den anden klart forkert (gå i biografen), udgør ikke livets virkelige problemer. Vanskelige er de beslutninger, hvor det kan være både rigtigt og forkert, ligegyldigt hvad man vælger at gøre.

At se på det som det, det er: modstridende principper, hjælper os til at opføre os i overensstemmelse med Mesterens lærdomme. Der er noget, der tyder på, at da profeten Lehi sagde: „Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting," (2. Nephi 2:11) kan han delvis have hentydet til dette begreb: modstridende principper, som muligvis er en del af Herrens plan for at styrke os åndeligt. Fysiske legemer er udformet således, at muskler kan yde modstand mod hverandre eller mod tyngdekraften. Modstandens dynamik opbygger stærke legemer. Hvis alle valg stod mellem to muligheder, een klart mærket „rigtig" og en anden klart mærket „forkert", ville vor personlige udvikling i åndelig muskelopbygning ikke være nær så styrkende. Det er ikke utænkeligt, at Herren har indset, at mennesket ville vinde langt større erfaring og lærdom ved at prøve kræfter med konflikter end med simple, klart optrukne alternativer, og at Han derfor skaffede førstnævnte til os i den dødelige fase af vort liv. Hvis det ikke forholder sig således, hvorfor udsatte Han da allerede i begyndelsen Adam og Eva for et par modstridende principper? De første dødelige fik befaling om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden (1. Mos. 1:28) og samtidig ikke spise af frugten af træt til kundskab om godt og ondt (samme 2:17). At adlyde den ene befaling, ville betyde at overtræde den anden.

Vi står konstant over for konflikter af lignende art som nedenanførte:

1. En person på atten år ønsker at blive døbt, men vedkommendes forældre er imod det. 1. princip: „Omvend jer og lad jer døbe." 2. princip: „Adlyd dine forældre." (Ap. Ger. 2:38; Efs. 6:1)

2. En far havde lovet sin søn, der var ulveunge, at han ville være til stede ved et tropsmøde. En regeringsembedsmand ringer til faderen og beder ham om at møde guvernøren i lufthavnen for at virke som tolk for en udenlandsk standsperson. 1. princip: en far bør holde sit løfte til sin søn. 2. princip: han bør kende sin pligt over for land og samfund.

3. En direktør må afskedige nogle ansatte, for at nedbringe omkostningerne under en nedgang i salget. En mand med ni børn vil blive arbejdsløs. 1. princip: vold ikke andre mennesker lidelser, og vær ikke uvenlig mod dem. 2. princip: hold aktionærernes udbytte på 5 % eller mere, som ledelsen har fastsat.

4. En ung mand står over for en fjende på slagmarken, Skal han dræbe? 1. princip: „Du må ikke ihjelslå." (2. Mos. 20:13) 2. princip: han bør forsvare friheden.

5. En femtenårig dreng møder en ny kammerat i skolen. Denne har slette vaner og kommer fra et splittet hjem. Bør forældrene tilskynde deres søn til dyrkelse af dette venskab eller søge at modvirke det? 1. princip: undgå dårligt selskab og dårlig indflydelse. 2. princip: elsk din næste vær venlig mod de venneløse.

6. Ved et tilfældigt møde i klubben spørges inspektøren i et firme af dets direktør: „Er vicedirektøren en god leder?" Inspektøren synes oprigtigt talt, at vicedirektøren er en sølle leder. Hvad skal han sige? 1. princip: vær loyal mod dine overordnede. 2. princip: vær ærlig.

De følgende punkter kan måske være en begyndende hjælp til behandlingen af de problemer, der opstår som følge af modstridende principper.

1. Gør dig klart nøjagtigt, hvilke modstridende principper, det drejer sig om.

2. Orden principperne efter rang. Det vil sige, at nogle principper jo er vigtigere end andre. For eksempel strider principperne, „Du må ikke slå ihjel" og „Du må ikke bære falsk vidnesbyrd," ikke mod hinanden. (2. Mos. 20:16)

3. Når to principper strider mod hinanden, vælg da at adlyde den højere lov. Det var lige det, Adam og Eva gjorde, da de valgte at spise af frugten, det, Nephi gjorde, da han dræbte Laban, og det, Frelseren gjorde, da Han tilgav kvinden, som havde bedrevet hor. Og een af de vigtige nøgler til at adlyde den højere lov er, at nærme sig beslutningen under bøn.

Selv om man forsøger at anvende dette princip overfor de modstridende principper, vil man ikke kunne træffe enhver beslutning uden kvaler, men det vil hjælpe til bedre at vælge mellem mulighederne. Når de principper, det drejer sig om, står hinanden fjernt i rang, er beslutningerne lettere. Jo mere de to principper nærmer sig hinanden i rang, des vanskeligere bliver det at afgøre, hvilket af de to der er det højeste. For eksempel: En mand arbejder for et selskap, hvis ejer beslutter sig til at drive forretning om søndagen. Manden kunne godt få et andet arbejde, men så ville han gå tyve procent ned i løn. Det ville være vanskeligt, men han *kunne* klare sig med den ringere løn. Her står princippet om helligholdelse af sabbaten over for penge til ting som uddannelse, musikundervisning og ferier. Hvad bør han gøre?

Det er let at finde en fornuftig grund til, at gøre det, der er mest bekvemt; men Frelseren har ikke lovet, at Hans vej skulle være let.

Der er nogle, der vil sige, at man ikke kan leve efter hårde og faste principper. De er tilfredse med, til enhver tid, at lade omstændighederne afgøre, hvad man skal foretage sig.

Det bliver et spørgsmål om at prioritere alternativer, om at udvælge dem, der efter vort skøn stemmer bedst med Evangeliets principper.

Ældste Marion D. Hanks har sagt: „Lad aldrig de ting, der betyder mest, være afhængige af de ting, der betyder mindst." Valget er undertiden svært; men på den anden side har det aldrig været let at leve efter principper. ○

1) Robert Louis Stevenson — skotsk roman- essay- og poesi- forfatter.

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL,
fungerende præsident for De Tolvs Råd

Beslutninger: hvorfor det er vigtigt at træffe nogen nu

Unge mennesker lærer hurtigt, at de må betale for de fleste goder. De lærer, at de må øve sig for at blive dygtige. Jeg har adskillige børnebørn, der dyrker brydning i skolen. Til trods for deres enorme teenageappetit klarer de sig en gang hver uge uden mad og endog vand for at holde sig inden for vægtgrænsen. De øver sig på fuld kraft, ofte så længe at det gør ondt i kroppen og deres lunger brænder. De driver sig selv fremad og udholder disse prøvelser, fordi de meget gerne vil være i form, så de kan yde deres bedste.

Da jeg var færdig med min mission, ville jeg gerne på universitetet; men det havde min familie ikke råd til. Derfor tog jeg et job på Southern Pacific Railroads godsbanegård i Los Angeles for at tjene penge til studierne. Jeg arbejdede fjorten timer i døgnet med at flytte gods mellem pakhusene og godsvognene på en tohjulet trækvogn. Tit havde jeg omkring femhundrede kilo gods på trækvognen. Det var ikke så underligt, at jeg var træt, når dagen var gået.

Jeg boede hos min søster tre eller fire kilometer derfra. Det kostede ti cent at køre med sporvognen, så jeg traskede hele vejen frem og tilbage for at spare tyve cent om dagen. Jeg ville meget gerne på universitetet, og ved at gå det stykke vej, kom jeg nærmere målet. Det lykkedes mig at tjene nok til, at jeg kunne vende tilbage til mit land Arizona, og melde mig ind på University of Arizona.

Een af de vigtigste opgaver for ethvert menneske er at tage beslutninger. Et dusin gange om dagen kommer vi til et sted, hvor vejen deler sig, og vi må så beslutte, hvilken vej vi vil gå. Nogle af de ting vi vælger, er langsommelige og vanskelige, men de bringer os i den rigtige retning mod det endelige mål; andre er korte, brede behagelige, men de drejer i en forkert retning. Det er vigtigt at have et klart begreb om vore endelige mål, så vi ikke ved hver eneste vejforgrening distraheres af sagen uvedkommende spørgsmål: Hvilken vej er den letteste eller behageligste? Eller, hvilken vej går de andre?

Rigtige beslutninger er lettest at tage, hvis vi tager dem god tid i forvejen, idet vi holder os de endelige mål for øje; dette sparer os for en masse kvaler, når vi står, hvor vejen deler sig og vi er trætte og stærkt fristede.

Da jeg var ung, traf jeg den uigenkaldelige beslutning aldrig at smage te, kaffe, tobak eller spiritus. Jeg opdagede, at denne faste beslutning kom til at redde mig mange gange gennem de forskelligartede ting, jeg kom ud for. Der har været mange lejligheder, hvor jeg kunne have nippet eller prøvet eller lige taget en slurk, men den uigenkaldelige beslutning, som een gang var taget, gav mig en god grund og god styrke til at stå imod.

Tiden, til at beslutte om man skal tage på mission, forekommer, længe før det bliver et spørgsmål om at vælge mellem mission eller idrætshøjskole. Tiden, til at beslutte sig for tempelægteskab, forekommer, før man er blevet knyttet til en ven eller veninde, der ikke har det mål. Tiden, til at beslutte sig for en streng og ærlig kurs, er, inden ekspedienten har givet een for meget tilbage. Tiden, til at beslutte sig til ikke at anvende euforiserende stoffer, er, før en ven, man holder af, dril-

ler een med, at man er bange eller from. Tiden, til at beslutte, at vi ikke vil slå os til tåls med nogen anden mulighed end at bo sammen med vores Fader, er nu, så at ethvert valg, vi træffer, må bestemmes af vores beslutning om ikke at lade noget komme i vejen for, at vi når det endelige mål.

Nogle mennesker føler, at beslutningerne slet ikke ligger i vore hænder, at vi simpelthen reagerer på omstændighederne uden at kunne vælge, som et skib uden ror, der driver for vind og bølger. Og jeg erkender, at der kan komme en tid, da vi ikke længere har herredømme over vor skæbne, men jeg tror, at det først er, efter at tyngden af vore fortidige beslutninger har gjort os hjælpeløse.

Fra begyndelsen af indeholder enhver af os en bunke muligheder, som vil udvikles og formes, efter det vi vælger at gøre. I ungdommen er vi især disponerede for at formes. Vi kan vælge, hvad vi vil være. Men efterhånden som årene går, opdager vi, at vore fordums beslutninger har indskrænket antallet af de muligheder, der før var åbne for os, og at vi har stadig ringere herredømme over fremtiden.

Man bør ikke benægte omstændighedernes betydning, men i sidste instans er det vigtigst, hvordan vi reagerer over for omstændighederne. Det er en grundsætning i min tro, at enhver normal person har evnen til med Guds hjælp at tage udfordringen op ud fra et hvilket som helst forhold, der måtte møde ham. Eet af de mest trøsterige skriftsteder indeholder det buskab, at Gud aldrig nogensinde vil lade os hjælpeløse.

„... Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem." (1. Kor. 10:13)

Jeg har set fattigdom fremkalde helt forskellige følger hos mennesker; nogle bliver bitre, så at de i deres selvmedlidenhed simpelthen giver op og svigter fremtiden; andre tager den som en udfordring, så at de i deres beslutsomhed på at sejre, til trods for vanskelighederne, bliver til dygtige, stærke mennesker. Selv om de aldrig undslipper økonomisk pres, udvikler de indre resourser af den art, som vi forbinder med fremgang henimod en Kristus-lignende karakter. ○

Mellem at ville og ikke at ville

DET TALTE ORD AF RICHARD L. EVANS

Der er en sætning hos Shakespeare, der antyder ubeslutsomehedens kval: „Jeg ligger i krig mellem at ville og ikke at ville,"[1] sagde han. Selvsikre mennesker er undertiden sikre på det rigtige og undertiden sikre på det forkerte. Men ubeslutsomme mennesker piner, modarbejder og bekæmper sig selv mellem „at ville og ikke at ville." Studenter lærer, at hvis de skifter hovedfag, spilder de megen tid. Det er bedre at skifte retning end at fortsætte en forkert kurs. Men en tøvende begyndelse og hyppige ophold undervejs bringer relativt ringe fremgang overhovedet. En væsentlig ting i livet er at bestemme sig til, *hvad* der er at bestemme — og et menneske får det ikke rigtig godt med sig selv, før det lærer at træffe sine egne beslutninger, ikke stædigt, ikke uden at søge råd, ikke uden at skele til kendsgerningerne men med eftertanke, under bøn må der komme et tidspunkt, da vi har overvejet længe nok og må beslutte os. Principbeslutninger burde være lettere, end de undertiden synes. Det burde ikke tage lang tid at bestemme sig til ikke at stjæle, ikke at være uærlig, ikke at være umoralsk. Vi bør ikke være ubeslutsomme, når det drejer sig om ondt og godt. Ejheller bør vi lade de mindre og trivielle beslutninger sluge vort liv. „Intet at gøre, er sagen, hvis man intet vil være,"[2] som et amerikansk ordsprog udtrykker det. For at *være* noget, må vi *gøre* noget, og for at gøre noget, må vi træffe beslutninger. I ægteskabet bør vi beslutte os til at leve ærligt og trofast, og være åben, at drage omsorg for vore kære og skabe et lykkeligt hjem. Vi bør beslutte os til at holde vore pagter og kontrakter. Vi bør beslutte os til at betale vore gældsposter, når de forfalder. Vi bør beslutte at opsøge en læge, når vi har varige symptomer. Vi bør beslutte os til at uddanne os så længe som muligt — og ikke give op, men kvalificere os, og at arbejde hæderligt og ærligt. Vi bør beslutte os til at være selvsikre, produktive, hjælpsomme, renlige, velsoignerede, høflige mennesker. Ikke ret meget af værdi ville nogensinde være blevet udrettet, hvis ikke een eller anden havde besluttet at gøre noget i positiv retning. Med omtanke, under bøn bør vi beslutte os til at leve et nyttigt, sundt, lykkeligt liv — og ikke fare vild „mellem at ville og ikke at ville".

1) William Shakespeare: „Lige for lige", anden akt, anden scene.
2) Nathaniel Howe: „A Chapter of Proverbs."

„Det talte Ord" fra Temple Square, udsendt over KSL og Columbia Broadcasting System den 1. november 1970. © 1970

De fire største prøver for ungdommen

AF DR. VICTOR B. CLINE Illustreret af Phyllis Luch

Herkules, den berømte helt fra de græske legender, fik pålagt udførelsen af 12 umulige arbejdsopgaver for Eurystheus, søn af kongen af Argos. Disse opgaver omfattede sådanne ting som at rense de augeanske stalde på een dag, at fange den vilde tyr, Minotaurus og at dræbe Hydra, den giftige slange med ni hoveder. Den endelige belønning for disse præstationer viste sig, at være opnåelsen af udødelighed og et liv sammen med guderne.

Visse autoriteter mener, at Herkules sandsynligvis virkelig har eksisteret, muligvis var han en tirynsk høvding fra mykensk tid og tjener for kong Argos. Hans bedrifter, en sammenblanding af nogen sandhed og opspind, fremlægger nogle psykologiske sandheder, som går langt ud over denne mytiske beretnings specifikke detailler. Dette er historien om en mand, som med stor selvdisciplin, fantasi og mod udførte en række utroligt vanskelige og strenge opgaver og derved nåede den græske udgave af Det celestiale Rige.

Det synes som om hver tidsalder har sine specielle opgaver eller prøvelser, hvorpå hver menneskeånd må prøve sit mod. Og vor tidsalder kræver, på visse måder, ikke mindre end det, der krævedes af Herkules. Skønt prøverne forandres, forbliver udfordringen og vanskeligheden uforandret.

Efter at have arbejdet omkring syv år i Rådgivningscentret i University of Utah og efter at have bistået unge privat og mangfoldige klinikker og organisationer, har jeg fundet frem til, hvad jeg tror er de sidste dages modstykke til Herkules' opgaver, som Sidste Dages Hellige unge møder dem. Disse fire arbejds-opgaver er ikke i første række af fysisk art. De kræver ikke muskelkraft, fysisk overlegenhed eller ren og skær styrke, men befinder sig snarere på de psykologiske eller moralske prøvers eller udfordringers område. Dog bereder de, på visse måder, endog større vanskeligheder end dem, den legendariske Herkules stod overfor. De fire prøver, som Sidste Dages Hellige unge står overfor, kan lignes ved at bestige Mount Everest fire gange. Til tider synes de næsten umulige at bestige. Men hvis det lykkes, er belønningerne store — ja, uvurderlige. Og den enkle kendsgerning, at andre har besteget disse højder, viser, at det kan vi også gøre.

Den første opgave, der forestår ethvert menneske ret tidligt i livet, er kampen mod autoriteten. Vi kalder det „autoritetskonflikten." Vi ønsker ikke at overholde regler, som andre har opstillet. Vi vil ikke have nogen til at bestemme, hvad vi skal gøre. Vi vil have vores vilje. Og alligevel, hvis samfundet skal overleve, må vi indgå aftaler med andre til vor gensidige beskyttelse og gavn. Mange unge mennesker føler i deres næsten desperate ønske om frihed, at de er hævet over loven eller gerne ville være det. De er urolige over de begrænsninger, der påtvinges dem og deres opførsel. Den første autoritetsprøve begynder i hjemmet, hvor forældrene repræsenterer det såkaldt etableredes stilling. Efter som familien er en miniatureudgave af samfundet, er det her, at mange langtrukne kampe mellem generationerne finder sted. Og hver generation oplever den samme kamp eller konflikt.

En morgen interviewede jeg en ung Sidste Dages Hellig student. I løbet af een time røg han halvanden pakke cigaretter. Han røg kun sin cigaret delvist, hvorpå han slukkede den og gik nervøst videre til den næste. På grund af udtrykket af afsky i hans ansigt, spurgte jeg, om han kunne lide at ryge. Han svarede: „Du Godeste, Nej!" Så spurgte jeg, hvorfor han overhovedet røg, da han ikke kunne lide cigaretter. Han så forvirret ud og sagde, at han ikke vidste det.

Som svar på et sprøgsmål om sine drikkevaner tilkendegav han, at han plejede at indtage et betragteligt antal alkoholiske drikke, men at også dem fandt han temmelig frastødende i smag, og han kunne ikke forstå, hvorfor han drak. Han deltog ikke i Kirkens møder, skønt han følte sig tiltrukket

Dr. Victor B. Cline, som er professor i psykologi ved University of Utah, har en rigdom af erfaringer som forsker, i hele landet, på den menneskelige personligheds og mentale sundheds område. Han står som medlem af utallige faglige selskaber og er med i Youth Protection Commitee. Han og hans kone er forældre til otte børn.

af Kirken og dens filosofi og lærdomme. Han vidste ikke helt, hvorfor han ikke kom.

Da vi undersøgte hans baggrund, opdagede vi, at han var låst fast af en magtkamp med sin far, en religiøst hengiven, men temmelig streng mand. Effektiv kommunikation og forståelse eksisterede ikke længere. Det blev snart indlysende, at den strategi, som denne unge mand — for en stor del ubevidst — brugte overfor sin far, var at bryde deres fælles religions regler og forbud. Dette, vidste han, ville virkelig såre faderen, og samtidig kunne han demonstrere sin frihed og uafhængighed af faderen.

Ude af stand til at ordne sin far effektivt og dermed den autoritet, han stod for, var denne unge mand voldsomt nedtrykt, fremmedgjort og ueffektiv, han var udelukket fra de åndelige og religiøse forbindelser, han stadig værdsatte.

En ung, gift kvinde, fed og meget overvægtig, lå i oprørskrig med sin mand. Hun hadede sig selv og sin laskede, opsvulmede tilstand. Hun bad om hjælp til at gå ned i vægt; men til trods for de mange diæter, hun kom på, viste det sig, at hun, af een eller anden ukendt grund, ikke ville samarbejde. Hun syntes ikke at kunne gøre de ting, der var nødvendige for at blive tiltrækkende. Svaret på dilemmaet slap ud, da hun afslørede, at hendes mand bestandigt irettesatte hende på grund af hendes overvægt og ofte foreslog hende, at hun skulle holde op med at spise så meget. Imidlertid afslørede hun sit oprør mod sin mand, uforvarende, at „jeg vil så sandelig ikke tabe mig for hans skyld." Det vil sige, at hun for at ærgre sin mand vedholdende opretholdt et utiltrækkende udseende, til trods for alle de negative følger det havde for hende selv.

„At stampe mod brodden" er en almindelig følge af denne type autoritetskamp. Man skader sig selv i et forsøg på at opbygge et utilfredsstillende forsvar mod de irritationer, som opstår på grund af autoritære forbud mod eller forældres kritik af en adfærd, der mishager dem. Hvad der ofte gør tilpasning til dette problem vanskelig, er, at den, der pålægges begrænsninger, undertiden har ret. Det menneske, der nægter muligheden — for eksempel faderen, der nægter sønnen adgang til at bruge bilen — forstår måske ikke til fulde situationens anden side. Dette fordrer det højeste mål af takt og tålmodighed af den, der bliver misforstået, tilligemed dygtighed til at forhandle og bilægge uoverensstemmelser. Nogle unge mennesker lærer, hvordan de skal analysere og løse deres autoritetsproblemer, men andre lærer det aldrig. De bliver bitre, stridbare, konstant vrede og frustrerede, de befinder sig i en tilstand af vedvarende oprør mod deres religion, deres Gud, deres ægtefælle, deres arbejdsgiver og til tider endog sig selv. Der er mange, der således er delt og splittede indvendig; de er i sandhed ulykkelige mennesker.

Den anden store opgave, som de fleste unge mennesker kommer til at stå overfor, er vendepunktet i tilliden til sig selv og til sin forestilling om sig selv eller evne til at respektere sig selv. I en rundspørge, som foretoges for nogle år siden ved University of Utah, stilledes følgende spørgsmål: „Føler De, at De har et mindreværdskompleks?" Treoghalvfems procent svarede: „Ja," hvilket synes at vise, at de allerfleste mennesker slås med dette problem.

Forfatteren interviewede engang en meget tiltrækkende Sidste Dages Hellig pige, som var lidt under tyve år. Hun kom fast sammen med en mand, der var meget ældre end hun selv, en mand der var frafalden, alkoholiker, voldsom og hensynsløs overfor kvinder, rå og nedværdigende i sin opførsel, og som led af en kønssygdom. Hendes familie og venner var chokerede og oprørte over, at hun ville omgås en sådan person og foreslog, at hun skulle søge råd. Da hun blev spurgt, om hun elskede ham, svarede hun hurtigt: „Nej, da!"

„Du holder måske af ham?"

Hun svarede: „Nej, jeg er bange for ham."

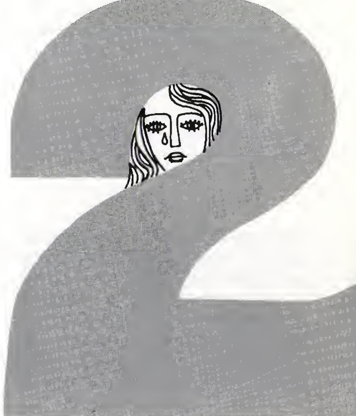
Da hun blev spurgt, hvorfor hun så kom sammen med ham, svarede hun med en svag næsten uhørlig stemme: „Hvem andre vil vel have mig?"

Hendes forestilling om sig selv var så lav og ringe, at hun følte, at hun ikke fortjente bedre. Det er indlysende, at hvis man synes, at man er „ingenting", vil man måske også gå ud og komme sammen med „ingenting." Man kan også gifte sig med „ingenting" ofte med katastrofale følger for een selv personligt og endnu mere for eens børn.

Den forestilling om os selv, som vi lever med, spiller en overordentlig vigtig rolle og påvirker de beslutninger, vi tager, de stillinger eller kaldelser, vi vælger og vores evne til at modstå fristelse. Visse undersøgelser viser, at een af de vigtigste grunde til, at unge mennesker bruger euforiserende stoffer eller akohol eller tager sig andre ting for, der kan skade dem selv, er, at de ikke kan ignorere indflydelsen fra deres jævnaldrende.

En Sidste Dages Hellig dreng, en Teen-ager, retfærdiggjorde sin brug af euforiserende stoffer ved at sige: „Men der er ikke noget i Vosdomsordet, der siger, at det er skadeligt at bruge dem." Lidt senere afslørede han, at han også drak alkohol, og at han havde en anden undskyldning til at retfærdiggøre dette.

Vi kan altid finde en undskyldning, der kan retfærdiggøre en hvilken som helst

handling, ligegyldig hvor asocial og skadelig den måtte være for os. Mange unge mennesker, der lader sig indfange af narkomankulturen eller hippielivet, begynder med at henrykkes og føle sig godt tilpas, fordi mennesker fra disse grupper accepterer dem, som de er. Man hverken kritiserer eller fordømmer dem. Deres hår han være langt, deres tøj snavset, deres krop uvasket og stinkende. Man kritiserer aldrig deres opførsel eller deres ekspiramenter med sex og stoffer. De føler sig forfriskende frigjorte. De lykønsker sig selv med at være imod det bestående, eller med at have kastet alle den jødisk-kristne etiks skikke og moralbegreber overbord. Hvad de ikke kan indse, er, at dette nye liv, de har valgt, har mindre at byde på, end det, de lod bag sig. Loyalitet, kærlighed, selvopofrelse, pligt, næstekærlighed, udholdenhed for andres skyld er alle egenskaber, der mangler i Narkotikakulturen. Det er et liv, hvor stimuleringen af eens nervespidser eller indre psyke er det højeste gode, hvor udnyttelsen af andre for eens eget behovs skyld er almindelig. Det er et liv i slaveri, ikke i frihed. Frihed er kun noget illusorisk.

Desværre er det sådan, at de mennesker, der mangler selvtillid, som ikke elsker og respekterer sig selv, oftest er tilbøjelige til at modtage den venlige indbydelse fra folk fra denne kultur, med dens løfte om ingen kritik, om egoopbyggende smiger, om en nem udvej, om et nyt liv. Men det er en fælde — en åndelig død for mange og fysisk død for nogle få mere, som enhver terapeut, som har med behandlingen af disse mennesker at gøre, så trist kan berette.

Den tredie store opgave eller den tredie udfordring, har at gøre med at lære, hvordan man skal meddele sig til andre mennesker. Disse omfatter vore forældre, brødre og søstre, den vi gifter os med, vores arbejdsgiver, dem, vi leder, de mennesker, der bor i samme blok som vi selv og de andre i den samfundsgruppe, som vi hører til. At lære, hvordan vi skal meddele os til andre mennesker, er måske det vigtigste, vi nogensinde foretager os. Dette indbefatter at lære, hvordan vi skal elske og lade andre elske os. Hvis vi lærer dette godt, åbner vi udvej for tilfredsstillelse af myriader af vore menneskelige og følelsesmæssige behov. Hvis vi lider nederlag i vor kommunikation med andre, sker der måske skade på vores medmenneskelige, følelsesmæssige og åndelige udvikling.

For ikke så længe siden, blev en yndig kvinde begravet, hendes mand var død fem år i forvejen. Hendes syv sønner og døtre græd sammen, mens smukke og rørende komplimenter udøstes over deres moder ved begravelsen. To dage senere mødtes familien i hendes tomme lejlighed for at afgøre fordelingen af hendes få ejendele. To af døtrene begyndte at skændes om, hvem der skulle have en udslidt sofa, der vel var omkring halvfjerds kroner værd. Deres fornærmelser mod hinanden endte til sidst i slagsmål. Denne deling af deres moders bo tjente til at forny de bitre stridigheder og forhold, de aldrig havde lært at løse som børn.

Der findes kvinder, der helbreder enhver, de kommer i kontakt med. De har en særlig gave, der består i at bygge folk op, at inspirere dem til at gøre deres bedste og øge deres talenter. Ingen går fra dem uden at være blevet beriget og belønnet. Det er overflødigt at nævne, at sådanne kvinder har mange venner og er meget afholdte. De har udviklet den særlige gave, det er, at meddele sig til andre.

Den sidste opgave eller prøve består i at nedkæmpe det naturlige menneske. Psykologer taler undertiden om id'et, eller vores implusive, irrationelle natur. Enhver må kæmpe for at undertvinge denne „tiger" indeni sig. Den indbefatter de lidenskaber og lyster, der stammer fra menneskets grundlæggende instinkter og kødelige natur. Den kan også indbefatte hang til alkohol og stoffer. Hvis disse lidenskaber undertvinges og kontrolleres, kan menneskets fornuft og åndelige natur (ego) lede dets opførsel. Hvis lidenskaberne dominerer, kan mennesket gå til grunde, det kan lide nederlag i sine familieforhold eller sætte sin karriere og ambitioner for fremtiden på spil.

Dette er en evig kamp, som intet menneske slipper for. For eksempel: En ung mand på tyve år, som jeg kendte, erkendte grædende, efter at det var for sent, at han havde mistet sin frie vilje. Det eneste, han levede for, var et nyt „skud", ikke fordi det føltes særlig dejligt, men bare for at hindre det i at smerte så meget.

Seksuelle lidenskaber kan, skønt vidunderlige og lægende på deres rette plads og et storslået bindemiddel i et godt ægteskab, ødelægge og fordærve, hvis de nedværdiges eller misbruges. Agression, vrede og fjendtlighed kan også ødelægge og på få øjeblikke knuse et helt livs ambitioner. Imidlertid kan disse følelser, hvis de omdirigeres ad de rigtige kanaler, blive til konkurrencesport, forretningsvirksomhed, humor eller endog kunst og musik.

Hvis vi skal udføre vore opgaver eller bestige vore fire Everests, må der være en anden grund end blot dette, at udfordringen eksisterer — „fordi den er der." Hvis nogen skal føle sig motiveret i så mange år og så udsætte den øjeblikkelige tilfredsstillelse ved en indskydelse til fordel for en større

gevinst senere, kræver det guddommelig hengivenhed. Der må være et endeligt mål eller en endelig hensigt. Og det mål, tror jeg, er håbet om engang at leve i det retfærdighedens samfund i livet efter døden, når kærlighed og nåde får overhånd. Måske vil vi også der kunne hjælpe dem, der snublede og hvis liv blev ødelagt, fordi det onde fandtes i verden og mørkets prins førte dem vild.

Jeg tror ikke, at vi vil være lykkelige i Himmelen, hvis vi skal være der alene. Det kan være, at vi i kraft af den styrke, det mod og den selvdisciplin så vel som gennem den tro og næstekærlighed, vi udvikler i dette jordeliv, vil finde evnen til at virke til velsignelse for dem, der har ringere evne, som er trætte, som er bedrøvede, som trænger til trøst og håb, så at også de kan opleve glæde. Vi er vore brødres vogtere i dette liv så vel som i det tilkommende. ○

ÅBENBARING og INSPIRATION

I teologisk forstand betyder **åbenbaring** tilkendegivelse af guddommelig sandhed gennem himmelsk formidling. Det græske ord a**pocalypsis**, der nøje svarer til vort **åbenbaring**, udtrykker begrebet at blotte eller afdække det, der var helt eller delvis skjult, eller også at trække et slør eller forhæng tilside. En fordansket form af det græske udtryk anvendes undertiden til at betegne den særlige åbenbaring, der blev givet apostlen Johannes på øen Patmos, og som udgør den sidste bog i Det nye Testamente. Guddommelig åbenbaring kan, som talrige eksempler fra skriften viser, bestå i udfoldelsen af eller oplysning om guddommelige egenskaber, eller også i tilkendegivelsen af Guds vilje i menneskelige anliggender.

Ordet **inspiration** tillægges ofte en betydning, som kommer meget nær op ad betydningen af **åbenbaring**, selv om inspiration, svarende til sin oprindelse og første anvendelse, havde en ganske bestemt betydning. Inspirere betyder ordret at gøre levende gennem ånden. Et menneske er inspireret, når det står under indflydelse af en anden kraft end sin egen. Guddommelig inspiration kan man betragte som en mindre og ikke så direkte form for himmelsk indflydelse på et menneske, som det er tilfældet ved en åbenbaring. Forskellen på de to er derfor mere en gradsforskel end en forskel i beskaffenhed eller natur. Herren fratager ikke i nogen af disse tilfælde mennesket dets handlefrihed eller dets egenart. Dette fremgår navnligt af den bemærkelsesværdige ejendommelighed i skrivemåden, som karakteriserer de forskellige hellige bøger. Men ved åbenbaring udøves der en stærkere indflydelse på modtageren end ved den svagere, men derfor ikke mindre guddommelige inspirations påvirkning.

Vi kan kun ufuldkomment ære og respektere et væsen og en myndighed, hvis tilværelse for os er en tvivlsom sag. Skal vi nære ubetinget tillid til vor Skaber og virkelig ære ham, så må vi vide noget om ham. Selv om dødelighedens slør med dets ganske uigennemtrængelige mørke udelukker den guddommelige tilværelses lys fra det syndige menneskehjerte, så kan det skillende forhæng dog trækkes tilside, så det himmelske lys kan lyse op i den retfærdiges sjæl. Det opmærksomme øre, harmonisk stemt efter den himmelske musiks toner, har hørt Guds røst kundgøre hans personlighed og hans vilje; Guds hånd gør sig ofte synlig for det for bjælken og skæven rensede øje, der beslutsomt søger sandheden; for den sjæl, der er blevet behørigt renset gennem hengivenhed og ydmyghed, er Guds sind blevet åbenbaret.

Et studium af TROSARTIKLERNE
af James E. Talmage
Side 283–85

Hold deres blik fanget

AF DELLA MAE RASMUSSEN

Spørg en hvilken som helst mand eller kvinde, eller spørg et barn eller en teenager. Praktisk talt 100 % vælger lærere uden bøger.

Den positive værdi af systemet — lærere i øje-til-øje-kontakt med eleverne, fremfor i hovedsagen at skulle støtte sig og benytte øje-til-bog-kontakt — er vanskelig at opgøre, hvad angår vækst og øget effektivitet i at undervise i Evangeliet.

De lærere, hvis undervisningstimer de har nydt mest, er sikkert dem, som ikke har stillet en bog til skue som en synlig krykke, det viser sig snart, at en sådan lærer udstråler personlig varme, entusiasme og et greb om emnet, som ellers ville have været uopnåeligt.

Der er nu en betydelig mængde vidnesbyrd om, hvordan elever i Kirkens klasser reagerer overfor lærere uden bøger, for hånden.

En bærer af Præstedømmet sagde om sin lærer: „Han er en god ven af mig, og han er et godt menneske. Han har længe undervist Præstedømmets kvorummer og grupper, men jeg ville ønske, at han ville møde virkeligt forberedt til undervisningen. Når jeg ser den lektiebog opslået i hånden på ham, spekulerer jeg altid på, om han ikke bekymrer sig om at gøre det mere interessant."

En søster i Hjælpeføreningen sagde: „Vores lærerinde læser op af bogen det meste af tiden. Hun retfærdiggør det ved at sige: ‚Forfatteren siger det så meget bedre end jeg kan'." Gud har skabt lærere med varme, menneskelige stemmer og venlige øjne. Mennesker har opfundet trykte sider, der er stumme.

En femtenårig bemærkede: „Jeg kommer ikke til Søndagsskoleklassen. Jeg går, når de indledende manøvrer er overstået. Jeg lærer ikke noget af lektien. Vores lærer holder bogen op foran hovedet og opfører sig, som var han bange for at stille spørgsmål."

Eet barn på syv år udtrykte det således: „Joh, jeg prøver at være stille, selv om hun læser lektien op, men det er der andre, der ikke gør, og dem sender hun ud på gangen."

Sådanne bemærkninger har man hørt gentaget utallige gange. Deltagere i Kirkens klasser *ønsker* og forventer øje-til-øje-kontakt med deres lærere.

Mens læreren forbereder sig til at undervise øje-til-øje, bør han under bøn og eftertanke studere lektieheftet, hvori de evangeliske ideer og pricipper defineres og korreleres. Men når han begynder undervisningen, bør han formidle ideerne gennem øje-til-øje-kontakt. Dette er ikke ensbetydende med at diskutere uvedkommende personlige oplevelser; men det *er* ensbetydende med at man forbereder sig til at undervise i lektiematerialet.

Vi lever i en tid, da man interesserer

Søster Rasmussen, som er hustru og moder, er medlem af Primarys hovedbestyrelse og af Præstedømmets lærertræningskomite. Hun fik doktorgrad i uddannelsespsykologi ved Brigham Young University i 1968. Hun og hendes familie bor i Pleasant view Second Ward, Sharon East Stake i Provo.

sig for personlig kommunikation menneske til menneske. Hvilke budskaber formidles til klassens elever af en lærer, der efter at have forberedt sig grundigt ikke behøver at ty til sit lektiehefte i klassen? En sådan lærer formidler til sine elever følgende indtryk:
Jeg er forberedt.
Jeg har selvtillid.
Jeg er parat til at høre på jer.
I betyder noget for mig.
Jeg kender stoffet.
Jeg vil gerne engageres i emnet.
Jeg er interesseret i jeres bidrag.
Jeg er en hengiven lærer i Evangeliet.
I det daglige nyder de fleste mennesker direkte øje-til-øje-kontakt med deres venner og omgangsfæller. De er da sikre på, at den anden ved, at de er der, og at han interesserer sig for dem, deres følelser og deres meninger.
Det er vigtigt, også udenfor klasseværelset, at undervise på øje-til-øje-basis. Mange forældre har gjort den opdagelse, at den bedste måde at gøre en familiehjemmeaften ueffektiv på, er at hente lektieheftet frem og bevæge sig gennem lektien ord for ord, linie for linie. Øje-til-øje-kommunikation efter grundig forberedelse er altid nødvendig.
Dette begreb, øje-til-øje-undervisning, er ikke nyt. Frelseren underviste på denne måde, idet Han drog dem, der fulgte Ham, fysisk tæt til sig og talte til dem øje til øje og hjerte til hjerte. I vores uddeling, så langt tilbage som 1902, blev Kirkens lærere opfordret til at befri sig for deres bøger for virkeligt at kunne nå og belære deres elever. (Childrens Friend, bind 1, side 188).
Tusinder af hengivne lærere bruger øje-til-øje-metoden ved undervisning. Hvad siger disse lærere om dette begreb?
En lærer skrev: „Jeg ville ønske, at jeg havde forsøgt mig med øje-til-øje-undervisning for længe siden. Efter at jeg nu er begyndt at anvende den, får de, der er i min klasse, lige så stort udbytte som jeg selv. Jeg oplevede endnu et belønningens øjeblik i dag, da en pige fortalte mig, at hun havde nydt undervisningen så meget, at hun ville tage sin bedste veninde med næste gang."
En anden sagde: „Jeg har opdaget, at jeg må være mere skabende og tage mig længere tid til forberedelsen. Jeg følte mig rigeligt belønnet i dag, da eet af de vanskeligste børn sagde, idet det ringede ud: ‚Jeg håber ikke at det er slutsignalet. Tiden er vel nok gået hurtigt i dag.'"
En lærer, i Det aronske Præstedømme, sagde: „Det var ikke så vanskeligt, som jeg troede, det ville være, og for allerførste gang lagde børnene mærke til, hvad jeg sagde, og blev optaget af lektien. Tidligere havde jeg været så nervøs, at jeg nærmest holdt mig til lektieheftet af sikkerhedsgrunde."
Øje-til-øje-undervisning er noget, alle aldre og grupper har brug for. Skønt mange voksne lytter høfligt og måske uge efter uge vender tilbage til en kedelig lærers klasse, så får også de mere ud af det, når de er optaget af lektien.
Til trods for de åbenlyse fordele ved øje-til-øje-undervisning er der stadig visse lærere i Kirken, der vægrer sig. Een lærerinde sagde, at hun syntes, at hun allerede var en tilstrækkelig god lærerinde; hun følte, at hendes frie vilje blev hende frataget af en sådan udfordring.
En anden følte, at det, at gøre notater i stedet for at tage heftet med i klassen, var spild af tid. Hun var dog enig i, at talere, der bruger notater for at kunne huske rækker af ideer, er mere effektive.
Mange lærere, der er imod øje-til-øje-undervisning, har aldrig prøvet det, idet de antager, at det enten ikke vil virke, eller at det ikke ville være mere tilfredsstillende end de sædvanlige måder. Nogle prøver det måske uvilligt og føler sig endog tilfredse, når det slår fejl. De har opfyldt deres egen profeti.
En sjælden gang hænder det, at en lærer med en usædvanlig stemme eller en imponerende optræden er i stand til at læse hele eller det meste af en lektie op og samtidig holde klassens opmærksomhed fangen. Men, før en lærer begynder at tro, at han er een af hine sjældne mennesker, lad ham da spørge sig selv, om han ville turde risikere at give sin klasse et anonymt spørgeskema, der fordrede en ærlig vurdering af hans undervisning med bog i hånd!
Der gives tidspunkter, da læsning fra heftet kunne siges at være i orden, for eksempel når man citerer skriftsteder eller et kort uddrag, der er særligt udtryksfuldt. Men lærere bør vare sig for at mene, at hele lektien kan gives på denne måde.
Hvordan kan en lærer begynde at undervise øje til øje? Han kan opgive gamle, bekvemme vaner-noget, der aldrig er let. Han kan bruge mere tid på forberedelsen — ikke noget problemfrit foretagende. At undervise uden at bruge bogen kræver en indsats. Det kræver mere studeren og forberedelse. Men at tjene Herren, ved at undervise mere effektivt i Hans Evangelium, bringer indre fred og tilfredshed. ○

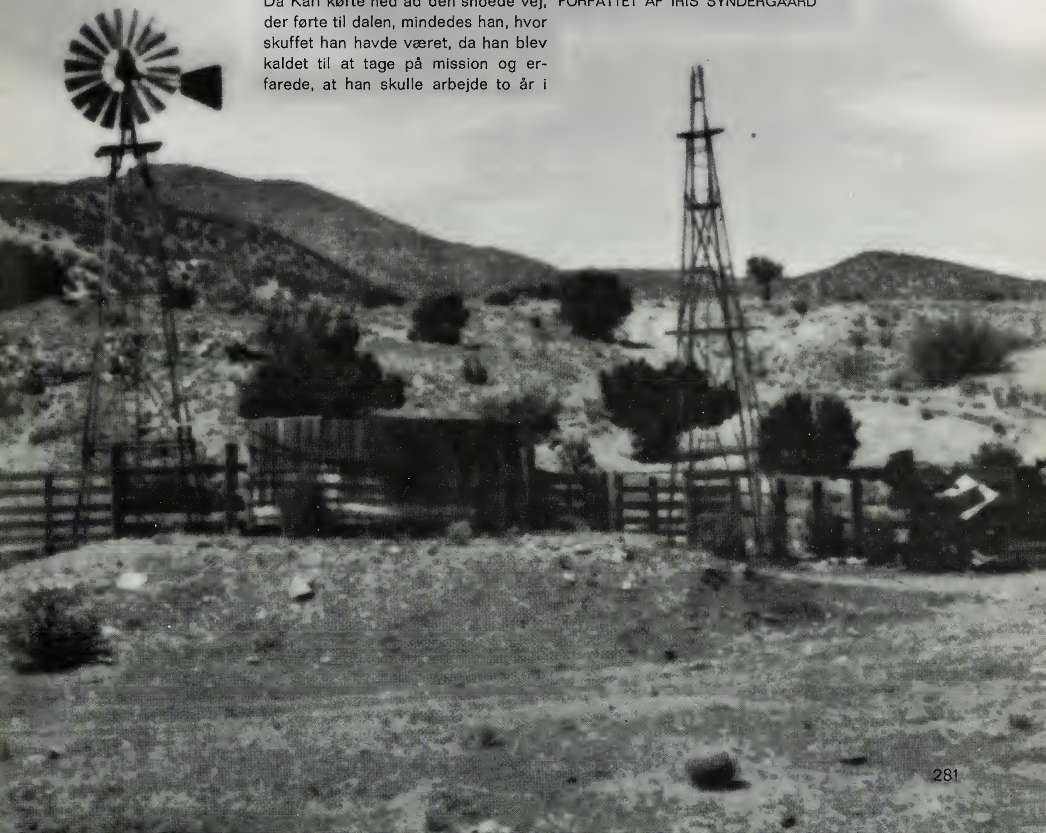
Dit ord vil jeg råbe

FORFATTET AF IRIS SYNDERGAARD

Minder i hundredvis for gennem Karl Eastons sind, da hans bil nåede toppen af højdedraget. Udstrakt, foran ham lå en bred dal, hvori en smal flod bugtede sig, og fjernt i den blå dis lå bjerget, ved hvis fod landsbyen lå.

„Jeg tror, jeg har gennekrydset hver tomme af det område," sagde Karl grundende.

Da Karl kørte ned ad den snoede vej, der førte til dalen, mindedes han, hvor skuffet han havde været, da han blev kaldet til at tage på mission og erfarede, at han skulle arbejde to år i

New Mexico, ikke ret mange kilometer fra det sted, hvor han havde tilbragt de første nitten år af sit liv.
Det havde været ham en smertelig skuffelse. Mans han spændt ventede på kaldet, havde han drømt om skønne, fjerne landne syd for Ækvator; han havde tænkt på mange europæiske lande, hvor hans forfædre havde deres rødder; han havde forestillet sig, hvordan han rejste gennem eksotiske sydamerikanske lande. Men han blev sendt til et land lige i nærheden!
Karl prøvede at byde kaldelsen velkommen med et glad hjerte; man først da han sad ved vidnesbyrdmødet sammen med omkring tre hundrede ældster og søste og sang en højt skattet sang, kom hans modtagelse for alvor. Karl kunne huske, hvorledes de to første strofer syntes henvendt til ham personligt.

Det er måske ej i kampens gny, ej ude på alfarvej,
det er måske ej i røg og sky, at Herren har brug for mig.
Men når Han mig kalder ved sin Ånd til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund Ham tjene i al min færd.

Derefter havde Karl taget fat på sit missionærarbejde med en mere ydmyg ånd. Han opdagede næsten med det samme, at det så langt fra var det velkendte land, han havde troet, alting undtagen selve det New Mexikanske lands nøgne karakter var fremmed, og mange af befolkningens skikke var lige så fremmede, som dem man ville kunne finde i lande hinsides det videste hav.
Endvidere syntes disse mennesker at finde Karl og det budskab, han bragte, ikke blot sært, men uvelkomment. Han og hans kammerat mødtes med fortørnelse og foragt. Døre blev smækket i hovedet på dem, eller endnu værre for de unge mennesker at udholde, de mødte komplet mangel på interesse for dem og deres budskab.
Langsomt skred ugerne og månederne frem. Ikke en eneste fandt Karl eller nogen af hans kammerater, ikke en sjæl, der var rede til at modtage det evangeliebudskab, de var så ivrige efter at aflevere.

En eftermiddag, da Karl havde mindre end to måneder tilbage af sin missionærtid, kørte han ind på en servicestation. Da en mand tørrede forruden af med raske tag, spurgte Karl, nærmest træt: „Kender De noget til mormonerne?"
Manden, en lille, mørklødet fyr med et bredt smil, svarede: „Kun lidt."
Karl fortsatte: „Vil De gerne vide mere?" og manden sagde, idet han nikkede velvilligt: „Gerne. Hvorfor ikke?"
Lige fra deres første møde holdt Karl Easton af den muntre, lille mand, hvis navn var Diego Sanchez. Diego, som var ungkarl, boede i et hus, der var kolossalt rodet, men rent, og her bød han ældsterne velkommen og lyttede til deres budskab.
Imidlertid lo den lille mand, da han hørte, hvad standarderne var for dem, der tog imod Evangeliet. „Så meget ville jeg ikke kunne opgive," plejede han at sige med en skødesløs håndbevægelse. „Min pibe, et glas vin, er det der udgør min religion."
Karl huskede igen på den sang, der havde betydet så meget for ham, og han tænkte på det vers, der lød:

Måske min Herre vil bruge mig som bærer af frelsens ord
til en, som træder på syndens vej og ene med byrden står.

Med uendelig tålmodighev blev Karl ved med at komme tilbage til Diego Sanchez, og han nægtede at give op, selv om Diego fastholdt, at han ikke kunne efterleve de strenge evangeliske standarder.
Ugen før Karls mission sluttede, kunne han føre manden, hvis livsform på det tidspunkt var fuldstændig forandret, i dåbens vand. Det var den eneste, han fik døbt efter to års arbejde.
Gennem årene tænkte Karl Easton ofte med sorg tilbage, på sin mission med en følelse af utilstrækkelighed; den syntes at have været en stor fiasko.
Nu, næsten ni år senere, medførte hans arbejde, at han måtte rejse igennem det område, hvor han havde tilbragt de to år. Han havde skrevet til Diego Sanchez og fået et øjeblikkeligt svar fyldt med kærlig forventning. Diego var nu grenspræsident og havde arrangeret, at Karl skulle holde tale ved nadvermødet, den dag han besøgte ham.
Der havde ikke været nogen gren i den lille by, da Karl arbejdede i området. Men det faldt ham ikke svært at finde adressen.
Han kørte ned gennem en smal gade, flankeret af støvede balsampopler, mod en rosa bygning af soltørrede sten, hvor nogle privatbiler og nogle få ramponerede varevogne var parkeret.
Han havde næppe lukket døren til sin egen bil, før han hørte en glad stemme! „Ældste! Ældste Easton!" Diego Sanchez skyndte sig hen til ham.
Årene, så Karl, var gået let hen over Diego. Bortset fra det sorte hår, der var blevet lidt tyndere og maven, som var en smule tykkere, var den lille mand den samme overstrømmende ven, som Karl mindedes med så stor glæde.
Han rakte hånden frem, men Diego ignorerede den og slog i stedet armene omkring ham, idet han råbte: „Åh, ældste Easton, min kære ven!" mens han klappede den højere mand på skuldrene. „Det er så dejligt at se dig igen." Diego lod ugenert tårene løbe ned over sine brune kinder. „Men kom nu her! Der er mange mennesker, der venter på at møde dig."
Idet han holdt Karls arm i et fast greb og næsten hoppede af glæde, førte Diego Karl henimod en gruppe mennesker, der stod ved trapperne til bygningen.
„Ældste Easton," sagde Diego og strålede, idet han tog en slank, meget smuk kvindes hånd, „dette er Juanita, min kone. Hun er præsidentinde for Hjælpeforeningen. Og de folk her — „han bugserede Karl fremad — „er mine forældre, broder og søster Sanchez. Og her er fætrene, Pedro, Guy, Romero — alle ældster — og Edward, diakon. Dette er min tante, og min onkel, og . . ."
Overvældet af den hengivenhed, der lå i hilsenerne bevægede Karl sig fra den ene til den anden, mens Diego, idet hans ansigt strålede sådan af glæde, at det syntes at udstråle lys,

præsenterede han dem alle som medlemmer af Kirken. Og hver af dem var, forstod Karl lidt efter lidt, enten Diegos nære, personlige ven eller en slægtning.
Til slut, efter at alle var blevet præsenteret, fik Karl spurgt: „Diego, disse mennesker — er de allesammen blevet medlemmer af Kirken på grund af dig?"
Diego rystede bestemt på hovedet.
„Nej, ældste Easton, ikke på grund af mig — på grund af dig. Det var dig, der bragte mig Evangeliet. Og da jeg strittede imod, var det dig, der ikke ville give op." Diego klemte Karls arm igen. „Jeg har givet disse andre det budskab, du bragte til mig."
Senere, da Karl stod foran forsamlingen og betragtede de mange ansigter fyldt med taknemmelighed og kærlighed, følte han tårerne piple frem i sine øjne. Den mission, han havde fuldført, og som han havde troet kun førte een omvendelse med sig, havde trods alt næsten fyldt denne lille Kirke.
Trods klumpen i halsen begyndte Karl at tale til folket dernede — hans folk, idet han citerede en sidste stofe fra sin yndlingssang:

O Herre, hjælp mig at sige det,
som du ham vil have sagt;
når du mig styrker, jeg taler let de
ord, du vil have bragt. ○

Søster Syndergaard er redaktør med en fast spalte i *Ogden Standard Examiner* og ved *Friend*. Hun er en flittig medarbejder i Kirken og førsterådgiver i Primary i Kaysville Third Ward. Søster Syndergaard er gift med Max Syndergaard.

Jessie Evans Smith, profetens hustru, er død.

Str. Jessie Evans Smith (68), Præsident Joseph Fielding Smiths hustru, døde af en hjertesygdom den 3. august i sit hjem i Salt Lake City.
Tabernakelkorets kendte kontra-alt og solist døde med Præsident Smith og familiemedlemmer ved sin side. Hun blev syg den 9. juli og tilbragte tre uger på LDS Hospital, før hun blev bragt hjem den 30. juli. Få dage senere afgik hun stille ved døden. Gennem hele hendes sygdom indtil døden var hendes mand, Præsident Joseph Fielding Smith, ved hendes side, og i en mindetale ved begravelsen den 5. august udtalte Præsident Harold B. Lee bl. a.: „Hvis nogen kunne have været tilstede på hospitalsværelset i denne svære tid, ville de med al tydelighed have kunnet se det bånd, der binder ikke blot på jorden, men i evigheden fremover . . ."
Str. Smith blev født den 29. december 1902 som den yngste og eneste pige af syv børn af Jonathan og Janet Buchanan Evans. Hendes smukke stemme gjorde hende snart velkendt, og hun blev et fast medlem af Tabernakelkoret, hvor hun ofte optrådte som solist. Siden hun den 12. april 1938 blev gift med Præsident Joseph Fielding Smith har hun rejst verden rundt med ham for at støtte og opmuntre medlemmer af Kirken, og ofte blev hun inviteret til at synge for forsamlinger rundt omkring. Hun blev elsket for sit muntre og livlige sind og for sit altid gode humør. „Kærlighed og støtte er det mest betydningsfulde en hustru kan give sin mand", sagde hun på sin 68-års fødselsdag, og str. Smith har bevist disse ord med sit eget liv.
Musikkritikere har igen og igen hyldet hende som sanger og solist, men den største hyldest kom nok fra Præsident Smith, da han på deres 33-års bryllupsdag i april sagde: „Vort kammeratskab gennem 33 år har været vort livs største velsignelse."

Fra Missionens Præsidentskab

Med august måned er endnu et kirkeår gået, og når vi ser på, hvad der er udført i det forløbne år, kan vi tælle mange velsignelser, og samtidig ændre vor kurs der, hvor vi trænger til at ændre den.
Herren har været god mod sine *udvalgte* her i Danmark i det forløbne år. De hellige har været *velsignet* mere end de havde drømt om.
Han har givet sine hellige fremgang, så de har kunnet udføre følgende i det år der er gået: tiende, fasteoffer og velsignelser er forøget, ni danske missionærer er nu kaldet og arbejder og bliver for størstepartens vedkommende støttet økonomisk af forældre, kvorum'et og grenen; hjemmelærerarbejde, hjemmeaftenener og familiebøn finder sted i de fleste sidste dages hellige hjem.
Stands op et øjeblik og tænk på de velsignelser, som vi tager for givet, de velsignelser at have fysisk og mental sundhed, uden disse er livet vanskeligt. Tænk så et øjeblik på åndelig sundhed. Denne store velsignelse kommer når vi efterlever Evangeliet, er i harmoni med Herren, med Kirken, med Kirkens ledere, med vore søskende i Kirken og med vor egen familie og vore egne børn. Vi kan kun få den, hvis vi gør os fortjent til den ved at arbejde for hinanden.
I missionen har vi også velsignelser: Vore kirkebygninger overalt i Danmark er ved at blive sat i god stand, og planer til at bygge og forskønne er blevet udkastet... fornyelser indendørs og udendørs, ny maling, nye gardiner, nye værelser. To kirker er under bygning, og der er planer om at bygge tre mere. Der er en guddommelig følelse af stolthed, som siger mig, at jeg står på hellig grund, når jeg træder indenfor i dem, rene, pæne og velholdte, inde og ude.

Sidste måned besøgte jeg fem kirkebygninger i Jylland, som lige var blevet sat i stand. Grundene udenom var lige så smukke som bygningerne. Og da jeg så kom til Odense, var det det samme, smukt og indbydende. Jeg var ydmyg over de helliges arbejde.
Jeg var lige så stolt over vor G. U. F., da vi var til Festinord i år. Disse unge mennesker er de mest vidunderlige i verden. Det samme kan siges om Søndagsskolen, Primary og Hjælpeforeningen. De er stærke og går fremad.
Syv smukke par er blevet viet af Præstedømmet i år (for første gang efter 120 års forløb). Senere blev de fleste viet i templet. Hvilke vidunderlige velsignelser! Mange unge mænd og familieoverhoveder er blevet ordineret til Det melkisedekske Præstedømme for yderligere at styrke kvorum'erne. Deres indflydelse vil kunne føles i hjemmelærerarbejdet og missionærarbejdet så vel som på andre områder.
Det genealogiske arbejde og tempelarbejdet har været strålende. Det har været langt det største år i den danske missions historie. Tusinder af ordinanser er blevet udført. Ingen vil nogensinde glemme juni-sessionerne, hvor over 230 deltog, mange gode familier for første gang, beseglet for tid og evighed. Mange andre rejste videre til patriarken for at få deres egne velsignelser. Hvilke åndelige oplevelser!
Ånden i Danmark-Missionen er så høj som nogensinde. Herren velsigner jer, fordi I holder Hans befalinger, elsker hinanden, holder op med ørkesløs tale og opbygger Hans rige ved at styrke jeres eget hjem gennem Præstedømmet.
Men vi kan gøre endnu mere. Hvorledes? Efterleve Evangeliet og forkynde ved vort eksempel, være uegennyttige. Elske hinanden mere og kaste redningslinen ud til dem, der er uaktive, til dem der er modløse, til dem, som trænger til os. Og de trænger virkelig til os. I ved, hvem der trænger til jer. Gå i gang med dette arbejde i dag. Nogle af jeres brødre og søstre er bogstavelig talt ved at drukne, fordi I undlader at høre deres råb om hjælp.
Ja, kast redningslinen ud, således som I gerne vil have at Kristus kaster den ud til jer. Søg efter sjælene. G. U. F., Søndagsskolen, Primary, Præstedømmets kvorum'er, Hjælpeforeningen, I skal gå den sidste mil. I må strække hånden ud, I må kaste redningslinen ud, som om det var jeres egen søn eller datter, der var ved at drukne. Har vi råd til at gøre mindre?
Lad os tælle vore velsignelser, når vi begynder på det nye kirkeår. Husk den store profet, David O. McKay's „Hvert medlem en missionær." Har du ført en sjæl til Kristus sidste år? Giv aldrig op.
Tak for et strålende år.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske, i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og imtelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.

Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold belv lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet.

Lære & Pagter 130:18-21

Forårskonference i Københavns Distrikt

Konferencen, som blev afholdt i Kirken på Maglegårdsalle, i dagene 22. og 23. maj. begyndte lørdag kl. 17.00 med et Præstedømmets møde, hvortil søstrene var indbudt.

Mødet blev ledet af Distriktspræsident Arne Jakobsen, og der indledtes med sangen: „Gør hvad er ret". Bøn ved br. Jens-Oluf Lundgren.

Derefter talte br. Kennie Rasmussen, br. Benny Christensen og br. Kim Hentzen — alle tre om faste. Efter en fællessang: „I dag skinner solen" bar br. Carl Ewald Christensen sit vidnesbyrd og talte om „Mådehold i sproget". Ligeledes præs. Johan Benthin bar sit vidnesbyrd i sin tale om faste.

Til sidst talte præs. Benny Linden og udtrykte bl. a. at: „Aktivt præstedømme skaber stærk Kirke, svagt præstedømme skaber svag Kirke". Kvorumspræsidenterne blev kaldt op for at sige nogle ord.

Mødet sluttede med sangen: „Kom, kom Guds folk". Bøn ved br. Tage Røder. Til stede var 233.

Temaet for søndagens møder var: Lydighed og Gudsfrygt og formiddagsmødet, som begyndte kl. 10.00 var under præsidium af Missionspræsident Paul L. Pehrson og under ledelse af præs. Sv. Å. Sønderby.

Der indledtes med sangen: „Da du styrket fra dit leje". Bøn ved br. Arthur Sørensen.

Forretningerne blev udført af præs. Benny Linden. 10 nye ældster blev opretholdt.

Første taler var præs. Johan Benthin, som bl. a. talte om at arbejde effektivt. Anden taler var br. Frode Bernskov, som talte om vigtigheden ved at bevare den modtagelighed, man har i begyndelsen, hvor man er „som et flammende bål".

Efter en sang af Ungdomskoret: „Praise the Lord" talte str. Henny Rasmussen indtrængende om at hjælpe vore unge til at holde standarderne.

Ungdomskoret sang igen: „Thou shalt love the Lord og „Let the Mountains shout for joy" og br. Claus Zimmermann Petersen fremhævede i sin tale at: „Når vi sladrer om og ringeagter hinanden, gør vi det imod Herren". Så talte str. Hanne Nørrung om L & P 130:20-21. „Vi skal ikke adlyde af frygt, men af kærlighed".

Efter fællessangen: „Skal vi svigte vore pagter?" bar Distriktspræsident Arne Jakobsen sit vidnesbyrd og præs. Benny Linden sluttede mødet med at tale skarpt imod porno'en. Afslutningssang: „Benyt de lyse dage". Bøn ved br. Ulf Eriksen. Til stede var 525.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00, var under præsidium af Missionspræsident Paul L. Pehrson og blev ledet af præs. Johan Benthin.

Først talte præs. Henning Frederiksen, 2. rådgiver til Missionspræsidenten om vigtigheden af lydighed mod vore ledere og om at holde sammen på vore familier.

Efter at Danmarks Mormonkor havde sunget, talte præs. Sv. Å. Sønderby og mindede om, at vor frelse er afhængig af vort arbejde for de afdøde. Derefter talte br. Helge Nørrung over: „I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer".

Br. Jørgen Ringheim roste i sin tale de unge for deres opførsel ved „Danedyst" og fremhævede, at der ikke kan gøres nok for dem. Så sang forsamlingen: „Der er solskin i min sjæl" og fra Distriktpræsident Arne Jakobsens tale, som kom herefter skal fremhæves følgende: „Dovenskab og ulydighed går som en svøbe hen over Københavns Distrikt" og „Ingen må få en tempelanbefaling, og ingen kan have en stilling, hvis han, efter at være blevet belært, stadig ser positivt på porno'ens frigivelse og abortloven. Dette accepteres ikke af Kirken". Danmarks Mormonkor sang igen og så talte br. Hans Billeskov Jansen. Han citerede L & P 4:2 og sagde: „I har fået det (Evangeliet) for intet. Giv det videre for intet".

Mødet sluttede med Missionspræsident Paul L. Pehrsons tale, som udtrykte taknemlighed og tillid til Gud, samt: „Jeg vil gå og gøre det, som min Fader har befalet mig, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han har befalet dem".

Slutningssang: „Der er skønhed her på jord". Bøn ved br. Bent Colvig. Til stede var 453.

Det *personlige* anstrøg

AF HOYT W. BREWSTER Jr.

For nylig var der i en lokal avis en artikel om en gammel kvinde, som havde låset sig inde i sit hotelværelse og nægtede at komme ud. Der var mange, som undrede sig over denne underlige opførsel, men efterhånden som baggrunden for den kom frem, kunne man ikke lade være med at føle et stik af smerte og sorg for denne lille kvinde og for så mange andre af hendes slags.

Tragedien var egentlig ikke den, at hendes hotel var blevet dømt til nedrivning, hvilket snart skulle ske, men det var den, at der tilsyneladende ikke var nogen, som vidste, hvem hun var, eller hvor hun kom fra. Som utallige andre var hun kommet til den store by for flere år siden og var langsomt blevet opslugt af den upersonlige skare af navnløse, glemte personer, der udgør en stor del af vort bypræegede samfund. Da hun ikke havde andre steder at gå hen, og der heller ikke var nogen til at tage sig af hende, havde hun trukket sig tilbage til „det allerhelligste" af den eneste verden, hun kendte: sit hotelværelse — en verden, der snart skulle brydes ned.

I en tidsalder med post-distrikt-nummerering, en tid, hvor personidentiteten fortabes i en labyrint af hulkort, hvor mennesker bor dør om dør uden nogen sinde at lære hinanden at kende, hvor hurtiggående trafik gør det nemmere for os at nå geografiske bestemmelsessteder men samtidig har tilbøjelighed til at forlænge afstanden mellem mennesker, og i en tid, hvor folk lever under den velsignelse, det er at have familie og venner, bliver denne udfordring fra Evangeliet særlig levende for os: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne." (L & P 18:10.)

Den specielle betydning, dette har for dig som lærer i Evangeliet, kan illustreres gennem følgende spørgsmål, som du stiller dig selv: Hvilken værdi tillægger du i virkeligheden de sjæle, der hører til dit klasseværelse? Har du nogen sinde prøvet på at lære en klasse navnløse, ofte dig helt ukendte personer, frelsens principper? Føler du et personligt forhold til hver enkelt elev i klassen, også til dem, som ikke kommer regelmæssigt? Føler du, at hvert enkelt barn i klassen er en personlighed, eller er de bare tilsammen en blandet masse, der kun interesserer dig svagt et par timer om ugen? Kort sagt: er du interesseret i den *personlige* værdi af hver eneste levende sjæl i dit klasseværelse? Giver du din undervisning et personligt anstrøg?

Hvis Jesu Kristi Evangelium skal blive en levende, vigtig kraft i vore elevers liv, skal det gives dem af lærere, som følger et personligt ansvar for hver den, der bliver betroet til deres omsorg. Når en elev mærker, at en lærers interesse for ham ikke er overfladisk, ikke kun viser sig i en rutinemæssig gennemgang af en lektie hver uge, når han mærker lærerens interesse for hans velfærd både i og uden for klasseværelset, øges hans modtagelighed for det belærende budskab mangfoldigt.

Hvad kan så en lærer gøre for at øge styrken af sit forhold til hvert medlem i klassen? Hvad kan der gøres, så lektien tilføjes et personligt anstrøg? Både lærer og elev vil kunne få gavn af lærerens hensyntagen til følgende forslag:

1. Kend både fornavn og efternavn på hvert medlem af klassen; lær desuden at udtale navnene korrekt. Et menneskes identitets-følelse indbefattes i hans navn. Vi kan lide at høre, at man udtaler vort navn rigtigt. Det giver os på en måde en fornemmelse af personlighed af individualitet, og vi føler, at andre ved, at vi eksisterer. Vor himmelske Fader er højst interesseret i, at vi anvender Hans navn rigtigt. At henvende sig til en elev med „hej" eller „du der med den blå skjorte" er at nægte ham personlig værdi.

Når læreren virkelig bestræber sig på at lære navnene, endda også kælenavnene for hver elev i klassen, begynder en personlig forbindelse at vokse frem mellem lærer og elev, en forbindelse, der vil åbne dørene for tillid og lærevillighed.

2. Søg aktivt at få kundskab om hver enkelt elevs baggrund, interesser og mål i livet. At kende klassemedlemmernes specielle interesser vil være en hjælp under forberedelsen af lektierne, således at der bliver forbindelse mellem dem og eleverne, hvilket vil betyde noget i deres livsførelse og yderligere styrke forholdet mellem elev og lærer.

En metode, der har vist sig at være heldig, er at lade hver elev udfylde et lille spørgeskema eller kort. Man skal imidlertid passe på ikke at bryde ind på områder i elevernes liv, som er alt for personlige; man skal heller ikke lade dem føle sig forpligtede til at besvare spørgsmål. Fortæl eleverne, at du gør dette som et middel til at blive bedre kendt med dem.

En anden metode er at tale med hjemmelærerne, lederne i Præstedømmet samt dine elevers venner. Og endelig: Vær vågen for nye idèer i skolens avis eller den lokale avis, som behandler et eller andet punkt af elevens liv: et opnået resultat eller en erkendelse, han har modtaget eller et emne, han er interesseret i. Giv dig tid til personlig at gratulere ham enten pr. telefon, pr. brev, eller ved et besøg.

3. Før en nøjagtig liste over eleverne og følg de elever op, som er fraværende. Hvis man ringer til eller besøger en elev, som ikke var til stede, og hvis man viser ægte interesse for ham, fordi han ikke har været i klassen, øger man muligheden for, at han kommer næste gang. Hvis en elev er fraværende — med eller uden gyldig grund — og man lader som ingenting, så viser man ham

i virkeligheden, at det overhovedet ikke betyder noget, om han er der eller ikke, læreren er ligeglad med, om han er til stede eller ej. Vi har allesammen behov for at vide, at vi savnes. Har du nogen sinde givet dig tid til at tænke over den smertelige tomhed, de mennesker må føle, som aldrig får at vide, at man savner dem? Lad dine elever vide, at du interesserer dig for dem.

4. Behandl hvert klassemedlem med samme respekt, du selv ville ønske at blive vist fra din lærer, hvis du var elev. At en elev er yngre, mindre erfaren eller måske mindre vidende om Evangeliet end du selv, giver dig ikke tilladelse til at kassere hans kommentarer som uanvendelige. Husk, at ærligt udtrykte meninger er lige så stor en del af en elev som hans fysiske træk; og enten de nu er rigtige eller forkerte, så skal vi respektere sådanne meninger.

Hvis læreren behændigt behandler alle elevkommentarer lige så dygtigt, som en kirurg udfører en vanskelig operation på det fysiske legeme, vil hans muligheder for virkelig at hjælpe eleven i høj grad blive øget. Hvis derimod en elevs bemærkninger behandles med overlegenhed, angribes med sarkasme og latterliggørelse, eller ligegyldigt kasseres uden passende hensyntagen, vil der skabes en kløft mellem lærer og elev, som kan bevirke, at læreren såvel som det budskab, han bringer, afvises.

5. Fortæl ofte klassen, at du er taknemmelig for det privilegium at kende dem og arbejde med dem. Men vis forsigtighed, så de virkelig får indtryk af oprigtighed af det, du siger. Elever har let ved at afsløre falske udtryk for taknemmelighed, og hvis du er uoprigtig i dine udtalelser om dine følelser for dem, kan det være, de begynder at tvivle om sandheden af andre ting, du fortæller dem. Men hvis du ærligt bestræber dig for at stå i godt forhold til klassen, vil et udtryk for taknemmelighed kun øge undervisnings-atmosfæren.

6. Vær følsom over for klassens humør og behov. Hvis f. eks. en elev møder rødøjet og øjensynlig meget ked af det, så sig stille og roligt, at du kan se, der er noget i vejen, og at du gerne vil hjælpe, hvis det tiltrænges. Måske vil den pågældende elev blive glad for en lille seddel stukket i hånden ganske diskret og med meddelelse om dit ønske om at hjælpe. Lad ham forstå, at du bryder dig om ham og bekymrer dig!

Måske kunne vi opstille en hel lang liste over de ting, læreren kan gøre for at give sin undervisning det personlige anstrøg. De her nævnte seks er imidlertid nok til at begynde med. Læreren opfordres til altid at være vågen for metoder til yderligere befæstelse af et godt forhold mellem ham og hans klasse. Hvis han til stadighed erindrer sig helligheden af det ansvar, der er lagt på hans skuldre, samt profeten Joseph Smiths formaning om, at „Ingen andre end tåber vil drive spøg med menneskesjælen“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 162), vil han på alle mulige måder bestræbe sig på at lære sine elever at kende og få dem til at føle sig velkommen i hans klasse. Den udfordring, der ligger i at tilføje lektien det personlige anstrøg, bliver derfor mere og mere betydningsfuldt i en lærers kaldelse.

DÅB:

Nordsjælland Gren: 17. oktober 1970:
Michael Olsen, døbt af broder Verner Olsen, håndspålæggelse ved samme.
Esbjerg: 22. maj 1971:
Susanne Meinertz, døbt af broder Freddy Meinertz, håndspålæggelse ved samme.
Anette Pedersen, døbt af broder Arne Pedersen, håndspålæggelse ved samme.

Velsignelser:

Amager Gren: 7. marts:
Finn Poulsen og Lise Hanna Brun Poulsens datter, **Pia Helene Poulsen,** velsignet af sin fader.
København Gren: 4. april:
Alan Roger Hall og Ellen Louise McVea Halls datter, **Kirsten Margrethe Hall,** velsignet af sin fader.
København Nordre Gren: 2. maj:
Hans Hjort Rode Nielsen og Ellen Haibrock Petersen Nielsens søn, **Hannibal Haibrock Hjort Nielsen,** velsignet af sin fader.
Aarhus: 6. juni:
Ole Holm Bendtsen og Birgit Munkholm Thillemann Bendtsens datter, **Pia Munkholm Bendtsen,** velsignet af sin fader.
Odense: 6. juni:
Søren Magnus Jepsen Larsen og Anna Birgit Andersen Larsens datter, **Vibeke Larsen,** velsignet af sin fader.

Fødselsdage

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Lauritz Valdemar Emil Johansen, Odense, 80 år den 3. oktober.
Alvilda Dorthea Nordberg, København Nordre Gren, 75 år den 7. oktober.
Astrid Møller Andersen, Aarhus Gren, 70 år den 10. oktober.
Marie Christine Johannsen, Aabenraa, 80 år den 11. oktober.
Anna Lindskjold, Vejle, 80 år den 15. oktober.
Anna Kirstine Petersen Nielsen, Odense, 65 år den 16. oktober.
Marie Nielsine Hansen, Aarhus, 65 år den 17. oktober.
Kamma Reinau, Aalborg, 60 år den 20. oktober.
Johanne Olsen, Aalborg, 70 år den 24. oktober.
Eduard Pedersen, Aalborg, 60 år den 25. oktober.

Ordinationer

København Nordre Gren: 14. februar:
Jørgen Skytte Damø ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
23. maj:
Hugo Niels Hansen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Silkeborg: 16. maj:
Frede Eigil Andersen ordineret til lærer af broder Novi Kølby Sørensen.
København Gren: 28. marts:
Aage Søndergaard ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
Odense: 7. juni:
Kurt Henning Larsen ordineret til ældste af broder Poul Andersen.

Dødsfald:

Aarhus:
Den 5. maj døde broder **Orla Victor Nielsen Bay,** 45 år gammel. Æret være broder Bays minde!
København Gren:
Den 23. maj døde broder **William Thorvald Sødergreen,** 69 år gammel. Æret være broder Sødergreens minde!